

VII PREMI DE NARRATIVA CURTA PORT DE TARRAGONA

JOVES AUTORES I AUTORS

COL·LECCIÓ
LLIBRE DIGITAL

N.16

Port Tarragona

MOLL DE COSTA

PUBLICACIONS DEL
PORT DE TARRAGONA

CRÈDITS

Edita

SERVEI DE PUBLICACIONS DEL PORT DE TARRAGONA

Anselm Clavé, 2

43003 Tarragona

publicacions@porttarragona.cat

JORDI BESORA – DISSENY GRÀFIC I MULTIMÈDIA

Carrer Camí del Freixa, 25

43800 Valls

jbesora@telefonica.net

Primera edició: juliol 2020

Dipòsit legal: T828-2020

Copyrigh

© Dels textos: segons consta a les bases del premi.

© Imatge de portada: APT

© Fotografies de l'interior QVM

Coordinació de l'obra: Coia Escoda Múrria i Quim Vendrell Moreno

Disseny de la portada: Miquel Pujol Malé

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació

Col·lecció Llibre Digital del Port de Tarragona, número 16 any VIII - 2020.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a l'editor o a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

JURAT

El jurat del VII Premi de Narrativa Curta Port de Tarragona
està integrat per:

*Rosa Maria Codines (presidenta), Coia Escoda, Blanca
Gimeno, Neus Pàmies, Marta Penedès, Núria Rofes, Anna
Segarra, Mercè Toldrà i Quim Vendrell (secretari).*

ÍNDIX

---

1. PRESENTACIÓ DEL PRESIDENT
DEL PORT DE TARRAGONA

---

2. PRESENTACIÓ DEL DIRECTOR DELS SERVEIS
TERRITORIALS D'EDUCACIÓ DE LA GENERALITAT DE
CATALUNYA A TARRAGONA

---

3. TREBALLS PREMIATS
DEL PRIMER CICLE D'ESO

---

4. TREBALLS PREMIATS
DEL SEGON CICLE D'ESO

---

5. TREBALLS PREMIATS DE BATXILLERAT

---

6. TREBALLS PREMIATS EN LENGUA ANGLESÀ

---

7. TREBALLS SELECCIONATS

PRESENTACIÓ

L'exercici d'escriure i de llegir és indispensable per a viure en la nostra societat i fomentar aquesta pràctica a través d'aquesta iniciativa ens permet que puguem participar en el foment de la llengua, sense la qual no seríem el que som. Estic segur que per a l'alumnat que ha participat en aquesta setena edició del Premi de Narrativa Curta Port de Tarragona ha servit per conèixer millor el nostre entorn i que pugui descobrir les seves habilitats literàries.

La setena edició del Premi de Narrativa Curta s'ha celebrat en un període singular protagonitzat per la crisi sanitària i pels efectes a la nostra vida personal, familiar i professional. Amb tot, aquest certament ha resultat reeixit i ha permès que es consolidi com a esdeveniment literari i activitat cultural cabdal dins del territori.

El certamen va néixer fa set anys amb la voluntat de promoure l'ús literari de la llengua catalana entre els joves dels centres educatius del territori, i des de l'any passat també s'atorga un premi a la redacció en llengua anglesa. Aplegar esforços del professorat perquè incentivin l'alumnat a presentar-se a aquests premis és un treball lloable i també ho és la dedicació de personal del Departament d'Educació del Departament de la Generalitat de Catalunya a Tarragona i del mateix Port a perseverar en aquesta iniciativa des de fa anys. Uns premis que mostren, com en edicions anteriors, un bon nivell narratiu.

Cal agrair especialment l'empenta del professorat per encoratjar l'alumnat i a aquest per la implicació en narrar la seva història sobre la mar i el seu entorn, la connexió del món portuari amb la ciutat. Una simbiosi que uneix el Port de Tarragona amb el territori i que l'APT dona a conèixer amb l'edició de les obres.

Finalment, vull donar l'enhorabona a les persones guanyadores i seleccionades d'aquesta edició, tornar a agrair a les persones que hi han participat amb esforç i esperar que, en futures edicions, la participació sigui tan nombrosa i de tanta qualitat com ho ha estat en aquesta edició. I que serveixi per donar a conèixer el nostre entorn i enfortir els lligams amb la comunitat educativa i el territori. L'edició d'aquesta obra i de les futures que vindran segur que ajudaran a fer-ho.

Josep M. Cruset i Domènech
President del Port de Tarragona

PRESENTACIÓ

Un curs més, i ja en són sis, el Port de Tarragona ha organitzat el VI Premis Literaris de narrativa curta adreçat als joves dels nostres educatius (Educació Secundària i Formació Professional).

No puc començar les meves paraules sense fer èmfasi a la singularitat del curs escolar que ens ha tocat viure. Mai ens haguéssim imaginat un acabament de curs com aquest ni un tercer trimestre com aquest. I tots hem après molt. Malgrat tot, però, fem la feina i seguim lluitant per la millora de la qualitat de l'educació.

En primer lloc, us vull agrair com a Director dels DT d'educació a Tarragona, al President de l'Autoritat Portuària i a l'equip tècnic, la perseverança per fer-los possible i en segon lloc, per incentivar el procés d'escriure als nostres alumnes.

El Departament d'Educació vol seguir millorant els resultats que fan referència a l'expressió escrita. Aquesta és una de les competències, que per excel·lir, cal practicar molt. Cal escriure de manera sistemàtica i també participant en concursos literaris.

Des de fa temps els mestres i professors estan treballant amb formació específica als centres, amb el programa AraEscric.

Els objectius del programa AraEscric del Departament d'Educació, estableixen com a eix prioritari millorar la competència escrita dels alumnes per augmentar-ne la capacitat de comunicació i el rendiment acadèmic, i així afavorir l'èxit educatiu.

És per aquest motiu que com estic molt content de poder col·laborar amb el Port de Tarragona a través d'aquests Premis Literaris i així fer xarxa amb l'objectiu d'incentivar els joves a llegir, a escriure, a investigar, a fer recerca... perquè puguin entendre millor el món en el qual viuen, puguin desenvolupar la seva imaginació i se sentin el màxim realitzats possible.

Perquè els premis literaris són l'expressió més clara del compromís i de la voluntat per estimular la creació, també per posar en valor el fet de potenciar i d'animar aquests joves a escriure i així descobrir talent literari.

Amb els premis literaris, de manera indirecta, es promoció la lectura, i en el cas el Concurs del Port de Tarragona, ens ajuda a fer difusió del Port de la ciutat, del mar, de la vida dels mariners, de les seves històries i tot, amb la voluntat d'estimular la creació literària des de l'edat escolar.

En aquesta edició els treballs que hi ha concorregut han estat diversos pel que fa a continguts i estils. Tots, però, com us deia, l'eix central ha esdevingut el mar i el seu entorn ja sigui real o fantàstic. I també hi ha títols, com no podia ser d'una altra manera, que El Serrallo hi és ben present.

Em consta que la qualitat ha estat altíssima i que no ha estat gens fàcil cercar el guanyador o bé guanyadora.

I arribat aquest punt, vull posar en valor la tasca dels vostres professors per aquest acompanyament i motivació en participar-hi. Gràcies, perquè sempre hi sou!

Ho sabem bé els qui som docents, que allí on hi ha un professor motivat i que gaudeix amb el treball dels seus alumnes, hi ha un èxit acadèmic i en aquest cas, literari.

I res més, enhorabona als guanyadors i guanyadores de l'edició d'aquest curs tan singular que hem viscut. Us encoratjo a continuar gaudint d'aquest món tan apassionant com és el de la lectura i l'escriptura que, sens dubte, us farà persones més crítiques i amb més capacitat de decisió.

Seguiu escrivint i llegint molt. Viureu més vides i millor. Les vostres i les dels vostres protagonistes.

No defalliu!

Jean-Marc Segarra Mauri

Director dels Serveis Territorials d'Educació a Tarragona

TREBALLS PREMIATS

PRIMER PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

UN MAR DE MEMÒRIES

Estic estudiant. Bé, encara no, de fet, he d'estudiar. La setmana que ve comencen els exàmens a l'institut, i he d'estudiar. Estudiaré biologia, va. La unitat de biologia és del mar. Uf, el mar. És realment bonic. Em recorda a la lluna. Canvia tot sovint. De vegades està enfadat, però algunes vegades s'assembla més a un llac que a un mar. Aleshores és quan està tranquil. De vegades està juganer. Quan té ganes de gresca fa onades, però no moltes, ni molt grosses. Sembla un nen petit. Només vol jugar. Altres vegades sembla trist. Quan no fa sol està trist. Segueix de color blau, però no és un blau bonic. És un blau brut, embrutat de gris. De vegades em fa fàstic perquè està ple d'algues, de plàstics i de llaunes. Un dia vaig trobar una ampolla que flotava entre les onades...

Ai, ostres, onades. He d'estudiar. Va, obriré el llibre. Algues... mira-les. Posidònia, i... uf!, quins noms més estranys. Em baixaran la nota per culpa d'aquests noms. Plàncton, aquest és el nom d'aquell personatge de la sèrie de dibuixos animats. Aquella de l'esponja. La veia sempre amb la meva germana. Era una sèrie sobre els habitants del mar. Hi apareixia un esquirol, tot i que no viu al mar. "Cystoseira spinosa", quin nom és aquest? Per favor, si això entra acabaré amb dos punts menys de la nota. Bé, no, només amb un punt menys, perquè aquí no hi ha cap accent. Bé, em conformo amb un punt. Ui i aquestes quines són? Ai, no vull llegir el nom. Em fa mandra, millor mirar la imatge. Ah mira!, aquesta alga és la que va picar a la meva germana! Ho recordo perfectament. Se li va posar al voltant del braç, com enganxada. Després es va posar a cridar, i quan se la va treure tenia al braç un munt de picades. Recordo que la meva germana es va posar a plorar, perquè érem petites, però jo vaig trobar meravellós allò de la picada. Com l'alga li havia rodejat el braç, tenia una polsera de picades. Li vaig dir a la meva germana, i ella va parar de plorar. La mare mai ens comprava polseres, i ella va estar molt feliç d'haver-ne aconseguit una. Cada cop que li picava i se li posava vermella, la meva germana venia i em deia: mira! Porto una polsera! I les dues rèiem. Vam estar molt tristes quan les picades van marxar. Fins i tot vam plorar. Ui, les llàgrimes estan fetes d'aigua, i el mar també, he d'estudiar.

Va ara miraré el llibre. Oh! Mira quines mans més boniques tinc avui! Ostres, aquest color d'ungles em queda realment bé. Me'l va regalar la meva germana quan

estava a l'hospital. Pobreta, mai s'aixecava del llit però el Nadal d'aquell any em va comprar un pintaungles. Potser a l'hospital n'hi havia, ves a saber. A l'hospital hi havia de tot. A mi m'agradava anar-hi, perquè les parets estaven pintades de colors. Ara hi vaig i em sembla un lloc trist, però abans m'encantava. Hi havia el dibuix d'una selva. En aquella selva hi havia lleons i girafes, encara que ni els lleons ni les girafes viuen a la selva. M'ho va explicar la meva germana. També hi havia el dibuix d'una gran ciutat. Estava plena de persones que somreien, tot i que la meva germana em va explicar que les persones mai somriuen a les grans ciutats, sempre miren el rellotge. També hi havia una platja pintada a la paret. Un mar. Ai sí, he d'estudiar.

A veure, el llibre. El mar és un ecosistema. Eco em recorda a l'ecografia. Què era l'ecografia? Ai, ho vaig a mirar al mòbil. E-c-o-g-r-a-f-i-a. Mira, un nadó! A la panxa de la seva mare! Segur que naixerà aviat. Recordo quan el meu cosí va néixer. La meva germana i jo el vam anar a veure. Era de color rosa. Ara ja no, ara té un color de pell com el meu. Menys quan va a la platja i pren el sol. Ai, la platja, el mar. He d'estudiar.

Ui, avui estic realment distreta. Segur que suspenc. La meva germana... ai, no, he d'estudiar. Algues. Bé, no, algues no. No m'interessen. A veure... vents. Els vents semblen interessants. A més me'ls sé de memòria, perquè de petita navegava. Una vegada, un dia que feia molt i molt de vent, vam sortir a navegar amb el patí català. Jo anava amb la meva germana. Volíem virar, però feia molt de vent, així que a mitja virada, el vaixell de fusta va bolcar. La meva germana i jo vam caure a l'aigua, glaçades. Vam cridar al nostre monitor, però no venia, així que vam intentar posar bé el vaixell nosaltres soles. Era un dia fred, era gener, i les dues teníem molt de fred, però tot i així vam aconseguir fer-ho. Quan tot tornava a estar com tocava, la meva germana es va aferrar a l'escota. Com ja he dit feia molt de vent, i quan la meva germana va agafar la corda, la vela es va inflar, i el vaixell va avançar. La meva germana, que en aquella època navegava en un altre tipus de vaixell i no sabia com navegar en patí, seguia agafant l'escota, i el vaixell seguia avançant, allunyant-se de mi. Recordo l'escota. Era blanc i vermella, doble. I també recordo a la meva germana. Tot i que és més gran que jo, es va posar a plorar. Jo, mentrestant, estava sola enmig del mar, i intentava atrapar el vaixell que avançava. Si miraves l'escena des de fora, fins i tot era còmic. El vaixell avançava sol, i una nena penjava de la corda.

Des del meu punt de vista no era gens còmic. Estava sola a l'aigua, morta de fred, sense poder nedar per culpa del neoprè. Des del punt de vista de la meva germana tampoc ho era. Quan intentava pujar al vaixell, estirava la corda, i la vela s'inflava més. Finalment ho va aconseguir. Es va asseure damunt la fusta, i es va

tranquil·litzar. El vaixell va parar, però a metres i metres de mi. I la meva germana estava allà, plorant i cridant, i jo estava sola a l'aigua, cridant sense plorar. Li deia que agafés l'escota i tirés endavant, li deia que virés o que avancés, però ella no en sabia. No em sentia.

Al cap de quinze minuts (els quinze minuts més freds de la meva vida) va arribar el monitor, i ens va renyar. Nosaltres el vam maleir interiorment, perquè ens havia deixat soles enmig del mar. Ostres, el mar. He d'estudiar.

Vents. Tramuntana. Aquest és el vent del nord. La meva germana anava a l'hospital del nord. Hi anava cada dia, i de vegades s'hi quedava a dormir. Jo no sabia perquè ho feia, però tenia la meva pròpia teoria. Creia que la meva germana era amiga de les infermeres. Creia que per això es quedava a dormir. Ara ja sé la veritat. És tan clara com l'aigua. Ostres , aigua, mar, he d'estudiar.

Mare meva, suspendré segur. Els vents ja me'ls sé, vaig a mirar-me una altra cosa. Espècies. Peixos. Ai, aquest és una mica lleig. Com es deu dir? Rap. És gegant. Ei, mira quina cua! Ah, ara entenc d'on venen les cuetes de rap! Ens les cuinava la meva mare quan érem petites, i ens les menjàvem tan ràpid com podíem. Estaven molt bones. A la meva germana li encantaven. Ves per on, venien d'aquest peix tan lleig. També era lleig el cap pelat de la meva germana. Jo mai li vaig dir que m'agradava més amb cabell, però la veritat és que aquella calba no l'afavoria massa. És veritat que li ressaltava els ulls blaus que tenia, però li quedava malament. Els ulls blaus... ai mare, blaus com el mar, he d'estudiar.

Estic realment distreta. Si segueixo així suspendré. Ostres! Aquest peix és molt bonic! Home, no és tan bonic com un dofí, però és bonic. A la meva germana li encantaven els dofins. Jo sempre he preferit les girafes i els lleons, la veritat. Però a ella li agradaven els dofins. Tampoc és que a mi no m'agradin, realment m'agraden. El dia que vam visitar València i vam anar a l'oceanogràfic, els vaig trobar millors que els lleons. Però clar, quan vaig tornar a casa, em van tornar a agradar els lleons. I les girafes. Les girafes són increïbles. Però no tenen celles. Tenen com uns plecs damunt dels ulls, però no tenen celles. Jo, si fos la natura els posaria celles. La meva germana tampoc tenia gaires celles. Bé, quan es va tallar el cabell encara en tenia menys, però fins i tot abans de començar a dormir a l'hospital en tenia poques. La meva germana era una mica rossa, i les celles no se li notaven gaire. Quan jo li deia s'enfadava, i em deia que jo tinc els llavis massa gruixuts. A mi sempre m'han agradat els meus llavis, així que no m'enfadava amb ella. Però li deia que no m'agradaven els seus ulls. Blaus. Ai, el mar, he d'estudiar.

A veure, els peixos no m'interessen, vaig a mirar coses sobre altres espècies del mar. A quina pàgina estaven? Aquí! Bivalves? Què és això? Ah, petxines!

Oh, jo sempre recollia petxines amb la meva germana. Bé, jo recollia petxines i ella caragolines. Sempre les trobava. Jo no les aconseguia mai. Això sí, quan va començar a viure a l'hospital li portava caragolines. Bé, de fet al principi li portava petxines, però després li vaig començar a portar caragolines. Les anava a buscar a la platja, però en trobava molt poques. Un dia vaig tenir una gran idea. La idea consistia en agafar caragolines del pot i mullar-les amb aigua amb sal perquè semblessin recent agafades. Quan arribava a l'hospital ja estaven seques, però ella es posava molt contenta, així que sempre les mullava amb aigua amb sal. Sal. Mar. He d'estudiar.

Mira, musclos. Creixen a les roques. Roques s'escriu amb qu. Ai, jo pensava que s'escrivia amb c. Ah, és clar, perquè roca s'escriu amb c. A la meva germana li agradaven els musclos. A mi no, però sempre m'ha agradat la combinació del taronja amb el negre. Avui vaig de negre. La meva mare també. Ja fa uns dies que només es vesteix de negre. Bé, de fet ja fa uns anys. Jo no. Jo sempre vaig vestida d'arc de sant Martí. Ho faig perquè de gran, vull ser un unicorn. Bé, ja sé que no podré ser un unicorn, però ho intentaré. S'han de perseguir els somnis, nois. I jo ho penso fer.

La meva germana tenia un somni. Volia canviar el sistema educatiu. Sempre deia que el volia canviar, però mai em va explicar com. Jo ho estic intentant, però costa molt. No costaria tant si cada vegada que digués als professors que vull canviar el sistema educatiu em diguessin que tinc raó. Normalment em diuen que el sistema ja està bé. Jo, la veritat, no trobo que estigui tan malament com em deia la meva germana, però tot i així segueixo preferint el mar. He d'estudiar, ho heu endevinat.

No és culpa meva estar distreta, és culpa de la meva germana. Ella em distreia sempre, perquè mentre estudiava em feia petons. M'abraçava molt fort, i jo la trobava una mica enganxifosa. Li deia que era una bavosa, i ella reia. També li deia que era un xiclet. I ella reia. Sempre reia. Fins i tot a l'hospital, quan respirava a base de tubs de colors, es reia de sí mateixa. I de pas em feia riure a mi, perquè jo sempre plorava quan la veia rodejada de tubs.

Un dia la vaig veure plorar. Li acabaven de treure els tubs, i ella plorava. Jo la vaig anar a consolar, i li vaig explicar que si li havien tret els tubs era perquè respirava millor. Ella em va dir que no era veritat, i que li havien tret els tubs perquè l'havien d'operar, i els tubs de colors molestaven. Va plorar molt, i em va donar una petxina. Era una petxina de color marró, era grossa, però lleugera. Era preciosa, com ella. Abans que l'operessin me la vaig mirar. Ja no tenia ni un sol cabell al cap, i estava pàl·lida, però seguia tenint aquells ulls blaus. Li vaig dir que m'encantaven els seus ulls i les seves no celles, i ella em va dir que li agradaven els

meus llavis. I la vaig abraçar. I la van operar.

Jo l'esperava fora, i vaig sentir el pip-pip de l'operació. El pip-pip va parar, i jo no vaig tornar a veure les seves no celles i els seus ulls de mar. Ai, el mar.. encara he d'estudiar. Al llibre hi ha una foto d'una petxina, semblant a la que ella em va donar. Ja no la tinc. Quan vaig saber que no tornaria a veure les no celles i els ulls de la meva germana, vaig anar a la platja i la vaig tirar al mar.

Suposo que la petxina marró deu ser allà. Mai ho sabré, perquè em criden a dinar.

Anna Pallejà Franquet

2n d'ESO – Col·legi Lestonnac – L'Ensenyança, Tarragona

SEGON PREMI DEL PRIMER CICLE D'ESO

COR DE PEIX

A prop dels anys seixanta, a un poble pesquer s'hi va instal·lar la família Gil, que fins llavors totes les generacions s'havien dedicat a la pesca. Durant els últims anys, en Ramon i la Carme havien tingut tres fills: el Víctor, l'Adrià i la Laia, i estava a punt de néixer l'Arnau.

En Ramon era pescador i sortia cada dia a la mar per peixos, perquè l'endemà la seva dona, la Carme, els vengués al mercat. Els quatre fills estaven destinats a seguir les passes dels seus pares i continuar amb la tradició familiar. Així doncs, els dos germans grans, tal com van acabar els estudis bàsics, van llençar-se al mar amb el seu pare, mentre la Laia i l'Arnau passaven cada tarda a la parada amb la seva mare.

Per la Laia allò era un càstig, ella volia anar en vaixell, però li deien que era massa jove i que havia d'ajudar a la seva mare, i la seva única distracció era jugar amb el petit. En canvi, a l'Arnau li encantava estar allí veient com la seva mare tractava el peix amb tanta cura, però a la vegada amb una destresa i elegància prodigiosa, com si hagués nascut per fer aquella feina. De fet, a la Carme li encantava i mai ho hauria canviat per res.

Un dia, jugant al fet i amagat amb la seva germana, la va trobar trista mirant cap als vaixells i no va saber que li passava. La Laia li va dir que ella algun dia volia entendre i dissenyar alguna d'aquelles meravelles. L'Arnau no va entendre res, ella era la més intel·ligent de la seva família, la que treia tot excel·lents i en el futur podria ser el que volgués, una mica diferent que els seus germans.

A l'Arnau no li agradava anar a l'escola i, menys encara, estudiar. L'única raó que el motivava per a anar-hi era per les classes de naturals del mestre Lluís on els explicava l'origen de les coses, i sobretot, dels peixos. Tampoc era un nen destacable, com la seva germana, sinó que anava més bé, justet. Un dia, li va tocar fer un treball amb el Sergi, el fill dels propietaris del restaurant del passeig, amb el que ràpidament es van fer molt amics i sempre que podien s'escapaven per anar a córrer per la platja.

L'Arnau va passar l'institut amb el cap als núvols, però finalment li va tocar

l'hora d'escollir el seu futur. I que faria ell ara? La seva germana finalment se n'havia anat a la ciutat a fer realitat el seu somni, estudiar enginyeria naval, i els seus germans ja feia temps que eren pescadors. En principi, a ell li tocava seguir com els seus germans, però després d'unes quantes discussions va decidir quedar-se amb la seva mare a la parada.

Allí, amb un no res, va aprendre l'ofici, com era natural, ja que l'havia vist durant tota la vida.

Una tarda, jugant a fer-se «el cuinetes» amb el Sergi, l'Arnau va preparar-li un menú amb les sobres d'aquell dia. Només intentant copiar el que feia sempre la seva mare, va acabar servint uns plats dignes de qualsevol àvia que els ha fet durant tota la vida.

Amb això, el seu amic que feia setmanes que el veia cansat de tallar sempre el mateix peix, va consultar-ho amb els seus pares i van decidir oferir-li un treball com a cuiner al restaurant del passeig. L'Arnau al principi va dubtar una mica, però va acabar entusiasmant-li la idea, encara que quedava la part difícil: proposar-ho als seus pares.

No va ser feina fàcil, perquè el Ramon no volia deixar a la seva dona sola davant la parada, així que li van proposar partir la jornada i que pogués fer les dues feines. Ell estava encantat, encara que només fos un ajudant del xef, i li va entusiasmar aquella nova feina, preparant paelles i calamars per als turistes i els mariners.

Com és natural, la seva mare va adonar-se que el seu fill cada dia tenia més ganes de sortir de la parada cap al restaurant, i un dia va decidir fer-li un regal. El dia de l'aniversari de l'Arnau van llogar uns caiacs, van anar per les cales mirant els peixos amb la família i, tot seguit, van anar a dinar al restaurant amb la resta de la família i amics. Allí, van menjar tots una deliciosa paella i després, van treure el pastís on s'amagava el seu regal. Era de maduixa, el seu preferit, i al seu tros l'Arnau va trobar-hi una clau embolicada.

Al principi, no va entendre res, però després, la seva mare li va donar una caixeta. Ell es va estranyar molt, però quan la va obrir no s'imaginava el que anava a trobar... Escrit al sobre hi havia el famós logotip del programa "A la taula!" i seguidament li van començar a tremolar les mans de l'emoció. Aleshores, quan va llegir el que hi posava, es va quedar glaçat, era una plaça per a la preselecció d'aspirants per al programa!

Era com un somni fet realitat. Tenia l'oportunitat de participar en el programa que portava veient cada setmana des de feia vint anys, i el millor de tot era que si

guanyava podria dedicar-se a la cuina professional amb el seu propi restaurant! No anava a deixar passar una oportunitat així!

Però de sobte, les llàgrimes li van saltar dels ulls i es va formar una abraçada grupal on li van demostrar el seu suport i confiança.

No hi havia temps per perdre, ja sabia com funcionava allò: escollien a sis aspirants i en total hi havia dos programes on feien una prova culinària i els pitjors de cadascuna quedaven eliminats.

Era un programa dur, però ja s'ho havia plantejat altres vegades i aquesta no anava a tornar enrere. A la setmana següent el van informar que havia superat el càsting i que entrava oficialment al programa. Va ser dijous a la tarda quan, finalment, es va plantar al plató. Era un espai enorme amb un munt de gent molt organitzada i, seguidament, van reunir a tots els participants.

A primer cop d'ull, tots semblaven molt segurs d'ells mateixos i el van intimidar una mica. Tot seguit, els van donar les instruccions i, després d'una estona, van començar a gravar.

Tot semblava més gran que des de casa, però no deixava de ser molt familiar. En entrar es van trobar amb el presentador i l'espectacle va començar.

La primera prova consistia a realitzar un plat lliure utilitzant els ingredients que volguessin en un temps de vint minuts. Allò no era massa temps, però suficient per a fer uns bons espaguetis amb cloïsses.

Allí tot era més ràpid, per això havies de ser molt organitzat i tenir les idees clares. Quan va acabar el temps, va anar a presentar el seu plat a la famosa taula, que donava nom al programa i es va retirar. Va aconseguir passar la prova però es va adonar que allí hi havia veritable nivell i que calia treballar-s'ho més.

L'Arnau va tornar a la següent setmana molt més confiat i segur, perquè havia estat cada dia preparant-se nous plats, no hi havia l'opció de perdre. Aquell cop, per a la prova final havien de seguir a un xef professional i donar-li el seu toc personal. Ja només quedaven tres participants i la sort estava repartida, així que van començar. L'Arnau va tenir algun contratemps, però s'hi va saber refer pensant amb la seva família i tot el que l'havien ajudat per arribar fins aquell moment. Va ser llavors quan va tenir claríssim quin anava a ser el seu toc personal: una mica d'olor marí.

Després d'una intensa hora seguint aquell xef, cadascú va retocar els seus plats i els van posar a la taula.

Finalment, quan el mestre del plat va haver valorat les diferents preparacions

TREBALLS PREMIATS

---

va procedir a donar el veredict, no havia sigut una decisió fàcil, però un petit detall va ser determinant. Amb això va enunciar que el guanyador havia sigut... l'Arnau!

Els tres participants es van donar l'enhorabona i seguidament el gran xef va explicar que el detall que havia estat decisiu, era la perfecció del tallat del filet de sardina.

En aquell instant, l'Arnau amb les llàgrimes als ulls, va donar les gràcies a tots els seus per tot el que li havien ensenyat, sobretot, a la seva mare.

Després d'uns anys de formació, l'Arnau va obrir el seu propi restaurant al seu poble, concretament al port, davant el mar i amb productes de la seva família i terra. Sense oblidar mai aquell tros de peix que té al cor.

Julia Guinaldo Albesa

2n d'ESO - Institut Miami – Mont-roig del Camp

CONTRACORRENT

Si li preguntes a qualsevol, et dirà que existeixen set mars, però n' existeixen molts més. De moment, centrem-nos en un dels més coneguts, el Mediterrani, concretament en el seu extrem més occidental, a la costa daurada. La Mar observava amb atenció com les gavines s'allunyaven movent les ales suaument en el calmat paisatge enrojolat de la posta de sol al port de Tarragona, només trencat pel frenètic moviment de les onades que s'anaven empassant el sol en l'horitzó. Un sol que desapareixia com la bola de gelat que se li estava desfent a la terrina. Una segona interrupció va acabar definitivament amb aquella efímera pau: La mare de la mar va cridar-la des de l'interior de la sobrevalorada i quasi claustrofòbica cabina amb balcó per dir-li que havien d'anar a sopar, que s'anés a canviar.

En aquell segon, dins de l'immens mar de petits moments i situacions que llavors estaven succeint, hi trobem una gota molt més agitada, una situació molt menys tranquil·la. La Nahla, que significa gota d'aigua en àrab, corria en silenci sobre la sorra fina i freda d'Algèria acompanyada del grup amb qui havia viatjat des de Mauritània. Com onades en una tempesta, els trets els colpejaven freqüentment i els feien donar-se pressa sense saber quan els quedava per arribar. En algun punt de la seva desesperada fugida, i sense que en veiessin la diferència, el Desert del Sàhara va passar a ser la platja i van arribar finalment al mar, un mar d'esperança i llibertat. Per desgràcia, no era l'únic mar que els esperava en pujar a la diminuta pastera.

Mentrestant, molt al nord, en el mateix mar Mediterrani, un munt de gotes d'aigua, totes tan iguals i alhora diferents entre elles, celebraven un gran sopar al restaurant principal del creuer. Totes seguien el corrent, si una bevia, les altres bevien per quedar bé. Totes anaven a veure l'espectacle que hi havia al teatre aquella nit, totes vestien de blanc seguint el codi de vestimenta proposat aquella nit. Bé, totes no, la Mar no es va voler canviar i anava amb un vestit negre. La resta de gotetes la miraven malament pel simple fet de no haver seguit el corrent.

Mentre els traficants de persones feien recompte de quantes persones havien arribat vives a la barca, la Nahla se submergia en un segon mar: els seus pensaments. El riu de la vida anava abocant records contínuament dins el caòtic mar mental. Aquests records s'unien entre si i formaven onades sentimentals que

colpejaven amb força la consciència de la Nahla. Moltes ones de tristesa, por i ràbia havien estat trencant amb la platja de la seva ànima, però ara n'apareixia alguna de nostàlgia també formada pels records amb la seva família, quan eren a casa. Aquestes onades anaven acompanyades d'una lleugera escuma que a vegades arribava a colar-se pels seus ulls en forma de llàgrima. També s'hi entreveia alguna onada d'esperança feta de les gotetes de pensaments de retrobar-se amb el seu pare i la seva germana. La Mar també s'estava capbussant en la seva ment. Allà les onades eren d'impotència, impotència de tenir uns pares freds i egoistes, que mai l'escolten, que no l'accepten tal com és, i que creuen que poden pagar el seu amor amb diners i anant a creuers, els quals detesta. Però l'amor no s'aconsegueix amb diners. Com ja he dit, l'amor està format de moltes gotetes, de molts records, de molts sentiments, de molts pensaments.

En aquell instant, els dos corrents estaven a punt de xocar. L'un estava format per moltes gotes armades que aprofitaven els caòtics tsunamis del govern de Mauritània per emportar-se gotes innocents que fugien de la guerra. Emportar-se gotes innocents i fingir portar-les cap a Europa, quan en realitat les volen esclavitzar i utilitzar amb finalitats sexuals o amb explotació laboral. L'altra, consistia en un grup de gotes riques europees que, seguint el corrent del seu continent, ignoraven les gotes que venien d'Àfrica i es dedicaven a gastar-se els diners innecessàriament en creuers amb un gravíssim impacte ambiental.

Els traficants havien acabat el recompte: 89 homes, 76 dones i 28 menors acumulats en una petita barca. De tant en tant, alguna gota es rendia i queia morta a l'aigua. La Nahla s'aferrava al terra de l'embarcació amb força, pensant en el que li havien fet a sa mare i en on podrien ser son pare i sa germana. Al luxós creuer que feia rumb cap a les Canàries, la Mar va cansar-se de veure els seus pares bevent còctels i mantenint converses formals amb tots aquells empresaris sense valors, i va dirigir-se a un racó tranquil de la terrassa del vaixell per submergir-se en un altre dels mars d'aquesta història: un mar de paraules. La lectura de la mar va ser breu, de sobte va veure una lluentor en la llunyania, no va tardar en adonar-se que era una barca de refugiats. Amb un munt d'onades de pressa, i de sorpresa, i de decepció pel fet que a ningú més li importés, la Mar va córrer a avisar els seus pares, que la van ignorar i li van dir que no era cosa seva. Veient que ho hauria de fer sola, va dirigir-se a la cabina del capità per informar de la situació. El capità en persona li va comentar que ja havien detectat el vaixell, però que hi havia homes armats i havien de simplement abandonar-los a la seva sort.

En sortir d'allà, el mar de la Mar estava agitat. De cop, onades de ràbia, justícia, empatia i indignació van unir-se formant un enorme tsunami que en xocar amb el seu cap van produir una idea. En aquell moment, la Mar va deixar de ser una gota

que seguia el corrent. Després de prémer l'alarma d'incendis, i aprofitant el caos que havia provocat, la Mar va agafar tantes armilles salvavides com va poder, se'n va posar una, i va saltar a l'aigua des de la vuitena coberta.

El fet de tenir una passatgera a l'aigua i un possible incendi a bord va obligar el creuer a aturar-se. La Mar, que feia natació sincronitzada a Tarragona, va apropar-se sigil·losament a la pastera. En arribar-hi, les mirades de la Mar i la Nahla es van creuar, les dues van saber què fer. A la barca hi havia quatre homes armats. La Nahla va llançar-se contra un d'ells i va fer-lo caure a l'aigua. En aquell moment, les gotes d'aigua van deixar de ser-ho i van esdevenir peixos, peixos amb consciència que, units, van nedar contracorrent i van colpejar els traficants, els van llençar al mar i els van deixar desarmats.

Mentre la Mar i la Nahla repartien armilles als peixos més vulnerables, la barca s'anava buidant en veure com un bot salvavides s'acostava per recollir la Mar.

Afortunadament, els immigrants van poder pujar-hi també. En pujar tots al bot, van adonar-se que, a més dels quatre terroristes ofegats, 7 dones 8 homes i 3 menors havien mort abans d'arribar-hi, o bé per ofegament o bé pels trets de les metralladores.

El bot va tornar al creuer i es van repartir mantes als supervivents. Els pares de la Mar no s'havien adonat de res i continuaven sent dues gotes que seguien el corrent i que només pensaven en elles mateixes. En tornar al port de Tarragona, els peixos van haver de tornar a esdevenir gotes per reintegrar-se en el mar de la societat catalana. No obstant això, després de l'heroic rescat, la Nahla i la Mar van crear, a partir dels diners negres que la Mar va prendre als seus pares, la fundació Contracorrent, una ONG constituïda per una flota de vaixells que es dedica a rescatar refugiats nord-africans del mar mediterrani. Gotes perdudes que no tenen més remei que seguir perillosos corrents, i que en ser rescatades esdevenen peixos, peixos que segueixen els seus valors i neden contracorrent;

Contra corrents que discriminen gotes del mar de la societat, gotes com nosaltres, pel simple fet de ser d'un altre país, d'un altre color, d'una altra religió, d'una altra orientació o identitat sexual, d'un altre sexe, d'una altra ideologia...

Contra corrents que estan destruint el mateix mar, que el contaminen i que acaben amb la natura.

Contra corrents que fan la vida impossible a altres companys a l'escola i a l'institut, i contra corrents que ignoren aquest abús.

Contra corrents polítiques autoritàries que no permeten que els habitants del seu país exerceixin drets humans fonamentals.

TREBALLS PREMIATS

Per això cal deixar de ser gotes que segueixen el corrent de la ignorància i començar a ser peixos que naden contracorrent per millorar les coses.

Pots deixar que la societat et canviï o pots canviar la societat.

Biel Ramon Canela

4t d'ESO – INS Tarragona, Tarragona.

SEGON PREMI DEL SEGON CICLE D'ESO

EL PERGAMÍ DEL PORT DE TARRAGONA

La Cèlia era una nena que tenia catorze anys i no era gaire alta. Tenia uns cabells que li arribaven a mitja esquena i la cara plena de pigues; el seu pare li deia que cada cop que es portava malament li'n sortia una. La Cèlia venia d'una família humil i vivia al barri del Serrallo de Tarragona.

A la Cèlia li agradava molt passejar pel port. Cada tarda, anava a veure els vaixells dels pescadors quan arriben al moll. Era un espectacle molt bonic. La Cèlia s'asseia a l'escala reial i a poc a poc s'anava fent fosc. Si feia bon temps es treia les sabates i jugava amb l'aigua mentre es mullava els peus. El temps li passava molt de pressa.

Els caps de setmana acostumava a llevar-se tard, ja que era una mica mandrosa i sempre s'estava una estoneta més al llit pensant en les seves coses. Un dissabte, quan es va aixecar, a casa ja no hi havia ningú; els seus pares havien anat a treballar. Ella va beure's el got de llet i va sortir per anar al parc, on acostumava a quedar amb la seva colla.

Allí va trobar-se amb la Joana, la seva millor amiga, que ja feia estona que l'estava esperant. Les dues van a la mateixa escola i les dues són del mateix barri i els caps de setmana passen moltes estones juntes. Quan es troben parlen de les seves coses i que de grans volen ser capitanes d'un vaixell. Les dues amigues comparteixen la seva passió per la mar.

La Cèlia i la Joana tenien molta imaginació i sempre rumiaven aventures on els protagonistes eren els vaixells, els pirates, els monstres marins i, sobretot, elles mateixes, que sempre sortien victorioses de totes les històries.

Ja era l'hora de dinar i les dues amigues es van acomiadar:

- A la tarda, podem quedar directament al port, al Tinglado número 1 tinc ganes de patinar. Podem anar per tota l'escullera fins al far -va dir la Cèlia.

- D'acord, bona pensada. Fins després.

Van dinar amb un vist i no vist. Als seus pares no els agradava gaire que estiguessin tot el dia tombant pel carrer, però els van prometre que el diumenge estarien tot el dia tancades a casa estudiant i fent els deures.

Un cop al Tinglado, enfilen el tomb fins a l'escullera i comencen a patinar. Tenien la sensació que estaven damunt d'un vaixell enmig de la mar i se sentien lliures. En arribar al final del trajecte, cansades, es van treure els patins i van seure a les roques més properes a l'aigua.

De sobte van veure una cosa que flotava entre l'aigua i les roques:

- Quina porqueria és aquesta que han arrossegat les darreres tempestes?

- diu la Cèlia.

- No ho sé, anem a esbrinar-ho –afegeix la Joana.

Amb molt de compte per no caure i arribar a casa totes xopes, agafen aquella cosa que flotava a l'aigua i veuen que és un petit cofre. Totes dues es van emocionar, el cor els anava a cent per hora i estaven molt encuriosides per veure què hi havia dins.

Nervioses, com unes gossetes abans de treure-les a passejar, van mirar d'obrir aquella capsa, per no se'n varen sortir, ja que estava tancada amb una clau i no la volien trencar.

Van decidir anar a cal Joanet, era el serraller del barri, i de ben segur que les ajudaria a obrir aquell misteriós cofre.

- Bona tarda, Sr. Joanet –va dir la Cèlia.

- Bona tarda, noies, en què us puc ajudar?

Com que no li volien dir la veritat...

- Ens pots obrir aquest cofre? No trobem la clau per cap lloc.

- Oh i tant! És molt fàcil. El cadenat és molt petit, en un moment estarà obert. Què hi teniu un tresor? Els va comentar tot rient-se'n.

Un cop obert van anar a casa de la Cèlia i es van tancar a la seva habitació. Van obrir el cofre i es van quedar sorpreses, dins hi havia un pergami amb un dibuix que no entenien massa bé què era i amb unes lletres molt boniques que tampoc sabien què volien dir.

Ja se'ls havia fet molt tard i la Joana havia d'anar a casa seva si no volia que els seus pares la renyessin. Van decidir que l'endemà es tornarien a trobar a casa de

la Cèlia i que dirien als seus pares que estarien fent deures tot el matí.

Aquella nit se'ls va fer molt llarga a totes dues. No paraven de fer-hi toms. Que podia ser aquell dibuix tan estrany? I les lletres, què volien dir? La Joana ja s'imaginava que era el mapa d'un tresor d'alguna illa perduda i la Cèlia més o menys també.

L'endemà, a primera hora, la Joana ja era a casa de la Cèlia amb la motxilla plena de llibres per dissimular. La Marta, que era la mare de la Cèlia, havia fet xocolata calenta i el Miquel, el pare, havia anat a comprar xurros i coca. Quin esmorzar de diumenge! Però les dues amigues tenien el cap una altra cosa: el cofre misteriós. Van agafar la tassa de xocolata i el plat ple de coca i xurros i van anar a l'habitació a menjar-s'ho.

- On aneu a fer molles? – va dir el Miquel.

I la Marta va respondre:

- Deixa-les fer. Però no embruteu res, d'acord?

I les dues amigues van anar corrents a l'habitació i van tancar-s'hi amb clau.

- Ja comencen amb les tonteries de les adolescents!- va exclamar el pare de la Cèlia.

Per dissimular, la Cèlia i la Joana van escampar tota l'habitació de llibres i d'apunts, però no en van mirar cap, només tenint ulls per al pergami i el seu misteriós dibuix. No es van moure de l'habitació en tot el matí. Després de dinar, la Cèlia va anar a casa de la Joana i també van estar-hi tota la tarda. Quins nervis, que carai era tot allò! Només feien que mirar coses pel Google i no trobaven res. Van intuir que el text podria ser en llatí, però les lletres no és veien gaire bé i semblava que alguna cosa tenia a veure amb el port. Elles, però, continuaven imaginant-se que era el mapa d'un tresor.

Ja era tard, estaven cansades i l'endemà havien d'anar a l'escola.

- Fins demà, Cèlia.

- Fins demà, Joana. Penso que si no sabem què és, podem preguntar-ho al mestre d'història, potser ens pot ajudar.

- Tens raó, demà el portarem a l'escola per ensenyar-l'hi.

L'endemà, les vuit en punt, ja entraven a l'escola amb les seves motxilles i els entrepens per esmorzar. La sorpresa va ser quan el tutor els va dir que anirien d'excursió al Museu del Port, perquè hi havia una nova exposició sobre com eren

els ports romans.

Per ells volia dir que aquell matí no farien classe i s'estalviarien de fer matemàtiques i anglès. La Cèlia estava especialment contenta, perquè odiava les matemàtiques, de fet pensava que les pigues que tenia a la cara eren culpa de les matemàtiques.

Tots els alumnes van anar en direcció al Port de Tarragona i van entrar al Tinglado número 1 on els esperava la Sara, que els faria de guia a l'exposició. De sobte la guia, els ensenyà un pergamí antic que hi havia penjat en una paret i els explicà que era un planell d'un port romà. La Cèlia i la Joana es van quedar de pedra i tot mirant-se es van dir:

- Si s'assembla molt al pergamí que vam trobar nosaltres!

Lavors la Cèlia el va treure de la seva motxilla i l'ensenyà a la guia, la Sara, que va exclamar:

- Aquest pergamí és el plànol del port romà de Tarragona! Quina troballa més extraordinària!

Ja us podeu imaginar com va continuar la història: diaris, televisions, entrevistes, etc., etc. Dues noies havien trobat el plànol original del port romà de Tarragona.

Aquell plànol el van restaurar i el van exposar al Museu Arqueològic de Tarragona amb una inscripció:

“Plànol original del port romà de Tarragona, trobat per la Cèlia i la Joana, veïnes del barri del Serrallo”

Alexandra Sans Gavaldà

3r d'ESO - Col·legi Mare de Déu del Carme, Tarragona

PRIMER PREMI BATXILLERAT

RECORDS COSTANERS

Quan el profe de català ens va dir que havíem de fer un text narratiu per presentar-lo al concurs literari del Port de Tarragona, en la meva ment van aparèixer imatges d'una infància llunyana, però no llunyana en el temps sinó llunyana en el record.

Una infància de colors apagats, de cel fosc, de dies que es fan llargs esperant la nit i nits llargues sentin els trets de les metralletes... Una infància de crits, de dolor i desesperació... De patiment... Una infància marcada pel soroll de les bales i els esclats de les bombes quan cauen sobre els edificis...

Penso en la meva mare, els meus germans i el meu pare, que fa mesos que no veig... Tornen al meu cap imatges corrent cap a la platja, la mare estirant de la meva màniga trencada, de més mares i més nens com jo, plorant en silenci, amb els ulls molt oberts mirant on trepitgem perquè els nostres peus descalços no ensopeguin amb les pedres barrejades amb la metralla.

-Corre fill, corre.

Recordo l'arribada a la platja de Zuara, recordo el vaixell, el més gran que jo m'hagués pogut imaginar. Recordo moltes mares, molts nens i nenes, alguns portaven sacs de roba amb estris personals, gerros, caixes, teles...Tots amb les robes trencades i la majoria sense sandàlies.

-Ara has de ser valent, no ploris, no parlis, fes el que facin els altres, has de ser més obedient que mai. En aquest paper portes escrit qui ets i d'on vens, dona'l al primer adult amb qui parlis quan baixis del vaixell, ho entendran de seguida.

- No vindràs amb mi?

- No Omar, aniràs tu sol, ja ets prou gran i aquest viatge l'has de fer sense mi. Jo haig d'esperar que torni el teu pare i el teu germà gran, i segur que podrem venir en el proper vaixell. Però ara has de ser tu qui vagi obrint el camí. - Em va donar un mocador que embolicava uns pans de pita durs, i un petit càntir d'aigua bruta del nostre pou.

Mentre ofegava el meu plor a les espatlles de la mare, un noi una mica més

gran que jo em va arrencar dels seus braços i em va pujar per una passarel·la menjada pel corc, em va empènyer per uns passadissos llargs i escales més que estretes. Les petites bombetes tremolaven per mantenir-se enceses pels fils d'aigua que relliscaven per les parets metàl·liques. Hi havia molta gent pujant i baixant, ens atropellàvem a cada replà...

Al final del que em va semblar llavors el vaixell més gran del món, aquell jove em va tirar a un espai fosc fent-me rodar per sobre de cames, sacs, i càntirs com el meu que es van escampar en xocar amb el meu estómac.

Els meus ulls van trigar a acostumar-se a la foscor. Per una petita finestra rectangular entrava un petit raig de llum, del sol llibi, blanc, radiant, calent.

Vaig poder veure que estava envoltat de més ulls, ulls negres, ulls libis, plorosos, infantils...

Recordo també el soroll de motors, l'olor d'òxid, de combustible...

El moviment constant i suau ens va adormir, ens va transportar al somni més profund. En el meu, veig el somriure de la mare, les meves gallines i els meus conills, el meu gos, Sultà. I també el meu germà i el meu pare, dalt del camió que se'ls va emportar a la guerra.

La travessia va ser molt dura, recordo el fred, el soroll dels budells removent-se, demanant menjar, la gola seca, l'olor d'orina, la humitat del sòl, el dolor dels cops en el cos produïts en caure en el petit habitacle, la foscor, el soroll del silenci, el silenci dels pensaments...

També tornen a la meva memòria les empentes entre els nois per pujar a mirar per la petita finestra. Només es distingia la línia de l'horitzó separant el color blau del cel, del color blau més fosc de la mar. El millor moment va ser quan vaig veure volant en paral·lel als meus ulls, una gavina, una gavina amb un infeliç peixet al pic. Vaig cridar explicant-ho als altres. Tots sabíem que si hi havia una gavina, és que no estàvem molt lluny d'algun port o platja. Segurament estàvem a prop de tocar terra. Allò va ser com una festa. En tota la travessia no havia sentit el so dels riures, el so de la tímida alegria que ens va embolicar en imaginar com seria el lloc on atracaria aquell munt de ferralla sorollós, vaig sentir emocions que feia molt de temps no tenia. Què contents ens sentíem en parlar de bols de llet amb coques, de formatge fregit, de cols farcides de carn, de "tagín" amb pollastre, pastanagues, patates, tomaques i api tot condimentat amb herbes aromàtiques, julivert, comí, all i oli del bo. La boca se'ns feia aigua, fins que un brusc moviment ens va llançar a tots contra una de les parets. D'altres moviments seguits van fer que quedéssim tots arremolinats els uns amb els altres. Sentíem els homes de la coberta cridant a

uns altres perquè llancessin les cordes. De nou carreres a dalt i a baix.

Es va obrir la porta i un ancià prim i encorbat ens va dir que sortíssim de pressa, molt de pressa, que correguéssim escales amunt i que no paréssim fins a veure el cel. Així ho vam fer, les cames no em responien, les tenia engarrotades, els meus músculs havien desaparegut gairebé per complet, però les ganes de respirar un altre aire que no fos aquell que fins ara m'havia mantingut viu, van poder més i em vaig veure corrent juntament amb els meus companys de travessia cap amunt, sempre cap amunt.

En sortir a coberta, els ulls se'm van tancar en entrar en contacte amb aquella llum brillant del sol. Els meus pulmons es van inflar en sentir aquell aire humit entrar pel meu nas, els meus punys es van obrir en notar el vent en la meva pell. L'olor... L'olor de sal, a sorra coral·lina, a peix fresc en caixes de fusta, soroll, soroll d'ones apagades en les pedres del port, crits d'homes i dones que corren cap a nosaltres, parlen i no entenc què em diuen.

El contacte de la manta seca amb el meu cap mullat, l'abraçada d'una mare de la qual no sóc fill, el bol de brou calent, aigua... Aigua neta i fresca.

El meu profe de català fa que recordi aquell hospital, el llit perfectament fet amb llençols que fan olor de desinfectant, les infermeres i els metges controlant les meves constants vitals, procurant-me el benestar que necessitava, sopes i cremes, gelatines i pomes tallades...

Recordo a aquelles funcionàries que a través d'un traductor em preguntaven quin era el meu nom, d'on venia, quants anys tenia. Els dono el paper que la meva mare em va ficar a la butxaca secreta cosida als meus pantalons trencats.

Omar, ets Omar. Em vaig sentir feliç en sentir a aquella parella encantadora pronunciar el meu nom, ella afectuosa i amable, ell amb llàgrimes en els ulls en abraçar-me.

Sovint la meva nova família i jo ens acostem al port de Tarragona. El port que em va veure arribar, el port que em recorda d'on vinc, el port on vaig poder començar la meva nova vida, amb nous amics i amb noves experiències. M'assec al moll deixant penjar les meves cames i respiro profundament l'aire de mar que inunda la meva ment.

M'agrada veure les barques arribar carregades de peix fresc, sardines, gambes, pops... M'agrada mirar des del Moll de Pescadors la línia de l'horitzó, la mateixa línia que veia des de la petita finestra rectangular. El port on desenes de gavines s'apropen cada capvespre per agafar alguna anxova caiguda de les caixes des de la barca a la llotja. El port que li va donar sentit a la paraula llibertat, la meva

llibertat, el meu futur.

Envio els meus pensaments a la terra de la meva mare, del meu pare, dels meus germans, de la meva família mar endins. Penso en ells, ella plorant veient el vaixell marxar amb un fill que sap que no tornarà a veure, imagino al meu pare morint en la guerra i al meu germà fet presoner. Els dono les gràcies per haver fet de mi la persona que soc.

Soc Omar Giménez Virgili, visc a Tarragona amb la meva família d'acollida. Estudio a l'Institut del meu barri i vull anar a la Universitat per a un dia ser enginyer naval.

Arnau Virgili Giménez

1r BAT - Institut Ramon de la Torre, Torredembarra

SEGON PREMI BAT

EL MAR ÉS UN RECORD

Cada matí obro els ulls sense adonar-me'n: és un gest inconscient, tan sols un record, un record que sempre perdura, d'aquells que mai s'obliden.

Des de fa ben poc que tot és negre. Obro els ulls i no hi veig res. La ceguera és egoista; s'emporta la bellesa sense avisar. Trobo a faltar la llum del dia, el sol d'aquella vida passada, els blaus colors d'aquell mar, el *mare nostrum*, profund com un bosc, on t'endinses i no tornes. Un mar de mil colors, t'arranca un somriure de la boca cada vegada que el veus.

Desitjo tornar a la meva terra, on vaig néixer, on vaig viure de veritat, on vull acabar; tornar a sentir l'olor de mar; navegar per damunt les ones i endinsar-me en elles, que l'aigua em senti cridar, que sóc viu, que res m'aturarà.

...

Les vies del tren ressonen dins les orelles, sentit que em guia amb por i amb gran imprecisió.

Camino per l'andana 1. Els ocells riuen, o això em sembla, amb aquest xiuxiuejar tan dolç i entremaliat i cridaner i riota i... amigable. Noto la calor del sol a la cara, la brisa fresca...

-Com a casa en cap lloc -em dic per dins.

Recordo l'estació de Tarragona com si la veiés amb els meus propis ulls, amb la seva façana blava i els seus solitaris bancs. La recordo sorollosa, inquieta, sempre amb presses. Ara no, és diferent, sento el plor d'un nen petit, el caminar dels talons, lent i fatigat i una llunyana maleta amb més història que la meva. Quan arribi el següent tren tot es començarà a moure de nou, gent corrent, amunt i avall, avall i amunt, en un no parar d'anades i vingudes, sempre amb presses, sense vida. Per sort ja hauré sortit d'allà, per no sentir els crits silenciosos que es retenen dins els caps urgents que passen pel teu costat sense adonar-te'n.

Surto de l'estació, a poc a poc; però sense retardar-me i em dirigeixo cap al port, cap al meu barri, ja no em queda res allí, només un sentiment de tristor,

per l'enyorança que sento.

Els arbres ballen amb el vent. Un nen crida. Grinyolen els gronxadors rovellats. Passa un tren.

Recordo el camí exacte cap al Serrallo, camino com qui camina per una selva, intentant no entrebancar-me. I imagino que sóc un explorador, al cap i a la fi és l'únic que em queda. Imaginar. La imaginació m'ha acompanyat des de ben jove, de quan nedava amb els dofins fins quan navegava pel cel. És com un tresor que guardo, és la meva vista, una visió que no perdré mai.

M'assec en un banc que trobo a les palpentes pel camí, passo els dits per sobre. Té un tacte rugós, està fet de pedra. Em recorda el tacte de la sorra de la platja, m'envaeix la nostàlgia. Espero. Amatent.

M'arriba l'olor dels restaurants del costat. Calamars, gambes i paella em fan retrobar, com a casa. La mare ens feia unes cassoles, per sucar-hi pa i els dits. No en deixaven per als gats ni per a les gavines. Tot cap a dins. Aquells dies ens han quedat gravats a la memòria. La mare, que tant ens cuidava i ens consentia amb aquells platets.

Vaixells de pescadors entren dins del port, carregats de fresca mercaderia. Recordo el dia que vaig anar a pescar amb l'avi, com em van quedar les mans de brutes i l'olor de peix que em va durar durant dies. Trobo a faltar aquell temps, quan jugava a ser lliure.

Memòries recorren la meva ment mentre camino pel passeig marítim. Crida una gavina. Bufa el vent de Tarragona, aquell tan característic que fa que voli el meu barret de vell. L'abandono, ja no el necessito. Passen els cotxes per la carretera, sense fixar-se de la gran bellesa que el mar desprèn. No la puc contemplar, només recordar, imaginar.

M'acompanya la barana de les escales que baixen a la platja. Descalç m'endinso en la sorra, la sento, freda, en els meus peus. És el record que la fa tornar calenta, agradable, com a casa. Camino amb ànsia discreta cap a l'aigua.

Reposo a la sorra i recordo l'ahir, dies riallers, els meus amics i jo fent tombarelles i tirant-nos sorra a la cara, «És la guerra!!! -cridàvem», i jo la sentia, a l'aire, per tot arreu. Després ens estiràvem, esgotats per la batalla, i ho celebràvem amb l'equip guanyador.

Agafó un grapat de sorra amb la mà, lleugera, s'escapa entre els dits, el vent se l'emporta. La deixo anar; és el seu destí: sortir de les meves mans. El

meu inconscient es pregunta la raó per la qual vaig marxar d'aquest lloc tan estimat. Ningú se'n va de casa seva perquè vol. Ningú.

La memòria et fa males passades; és igual d'egoista que la ceguesa.

Una ràfega de vent s'emporta l'oblit. De sobte, recordo el motiu; aquell turmentós motiu que m'ho va prendre tot. Tot.

Aquella nit me'n vaig anar a dormir aviat; mirava per la finestra de la meva habitació els llums dels vaixells nocturns que entraven pel port. Eren estrelles sorolloses en el mar. No podia agafar el son aquella nit: això volia dir que alguna cosa anava a passar. Em sentia inútil, amb por, incapaç de moure'm. Feia calor. Vaig deixar la finestra oberta i em vaig posar al llit. Tapat amb la flassada fins al coll contemplava els dibuixos del sostre de l'habitació. Vaig ignorar tots els sorolls que sentia i em vaig adormir. L'endemà em vaig despertar amb l'estrident sotrac de les rodes d'un carro trontollant-me, un dolor intens de pèrdua em foradava el cap. La meva mare m'abraçava amb llàgrimes als ulls, però jo no només donava importància a la imatge del mar que s'allunyava darrere meu.

Així és com vaig abandonar la felicitat. Ningú no em va explicar una raó vertadera, però em podia imaginar el que en realitat havia passat.

Sense cap dubte, sempre preferiré les guerres de sorra.

M'aixeco amb dificultat, a causa de la meva vellesa. M'absorbeix el dolor de sentir-me impotent, de sentir-me vell. Cansat de vida, dono un cop amb força a la sorra, m'envaeix l'enveja dels crits joves que juguen metres enllà. Una llàgrima de dol rodola per la meva galta, suaument, decidida, m'arriba a la boca. Té un gust salat, com l'aigua de la mar.

Camino amb ànsia discreta cap a l'aigua, m'engoleix els peus nus, em mullo els pantalons, segueixo entrant sense donar-hi importància. La mar és tranquil·la avui; el vent la fa moure lentament. Em recorre el cos, un cos que li pertany. Em capbusso, obro els ulls dins l'aigua tot veient fosc i més fosc, la meva companya que fins que mori no sentiré inconscientment. M'agrada la sensació de sentir-me envoltat d'aigua. Em fa més fort.

Oloro, escolto, sento, assaboreixo la mar, amb els quatre sentits que em queden. Puc gaudir l'últim moment, el qual passaré amb el meu millor company. He tornat, l'enyorava, em sento més viu que mai, és una sobredosi de vida, tanta vida que s'atura, s'apaga, se'n va.

...

Un somriure a la cara, ulls oberts miren al món. Estès sobre la sorra ja no sent vida, ja no n'hi ha. Ha tornat i s'hi ha quedat, tant com ho desitjava.

Era cec, seguia veient la vida tal com la veia de jove, però ja res importa. Qui creu en el destí sempre el busca, sempre sap quin és. Ell havia viscut la seva infància i joventut a la vora del mar, navegant, nedant i pescant; ell estimava el mar, ell sabia on acabaria la seva vida: just on va començar.

Martina Salvadó Montalban

1r BAT - INS Antoni de Martí i Franquès, Tarragona

TREBALLS PREMIATS EN
LLENGUA ANGLESA

PRIMER PREMI LLENGUA ANGLESA

BLUE FEARS

The sound of the ship made his body tremble. When Dídac was young, the sea and his wife were the most valued things in his world, but now, 40 years later, he wasn't able to go into his old ship without the help of his son. Plus, his wife had died a few days back then.

While he was going into the ship, the brave waves were violently crashing into the walls, and he needed to hold on the railing to prevent himself from falling. Dídac looked at the ship carefully for a few seconds as he noticed that time had taken its toll on him and the boat. It looked as if at any moment it was going to shatter. His son went to the rudder in the room, and then Dídac stayed there, alone with the sea, the ashes of his wife, and what scared him more, his giant fears.

The boat started to get away from the coast, and more, and more, and without looking away, he stop seeing the city of Tarragona.

His heart started beating really fast, and he started to have his usual bad thoughts, "Is this my time? Am I going to get another heart attack? Am I going to die here, like I've been afraid all of my life?". Didac squeezed the ashes and prayed for his soul. The waves were now bigger, and they crashed into the boat harder than ever.

-Dídac. -A deep voice pronounced his name and, rather surprised, he looked around himself, there was nobody there.

-Am I going mad? It can be. -He said while his face was swelling.

-Dídac, Dídac, Dídac. -That voice sounded again, but now it was louder.

He looked all around, but the only thing that he could see was the deep and gloomy sea.

-Who? Who is calling me like that here, where there's nothing but my thoughts?

-The sea, who is always in yourself, even if you are not here, even if you are

in your home running away from yourself, even if you are completely alone, even if you think that you are far from your fears, I'm with you, because I am a part of you.

When he heard that, all his body stood still instantly, what scared him the most was the sound of that voice, which was absolutely exactly like the voice of his wife.

-Are you the sea? Why are you going to talk to me? You were a part of me in the past, when I was younger and healthy, but now you are only a memory, a really long memory. And now I came back to you only to make my wife's last wish come true, who really loved you.-He uttered and started to breathe a little faster.

-I'm not the sea, I talk to you in the shape of the thing that you most love, but you know what I am.You are the same person from 40 years ago, the only thing that has changed in yourself are your fears. And you didn't come only for that, you know it.

Some clouds started to cover the sky, slowly.

-If you are not the sea, who is having the shape of the thing that I most loved? And I am not, I have changed a lot from the past, what you say that I love, now is my biggest fear, it only lives in the past. I'm here only for my wife.

-You know who I am. And if you are here for her, why didn't you come when she was alive?

For some moments the silence filled the heart of Dídac, his big and lonely heart.

-I was scared, really scared, I was scared of having an accident or a heart-attack and dying in the sea, I was scared of death, and I still am!

-Why are you afraid of death? And why should you be afraid of death?

The sky was starting to get darker and it started to drizzle. Dídac was there, leaning on the railing and holding his wife's ashes while talking to the waves, which were crashing onto the boat. His white hair started to get wet, but that didn't seem to bother him.

-I didn't want to leave this world, by that time I didn't want to leave the most precious thing in my life, my wife, who was my love, but now... I don't want to suffer, I just want... I don't know what I want.

-You know who I am, don't you?

-Yes, I know who you are, and I know why I came here. You are my fears, which are now talking to me with the sweetest voice, with the voice of my wife, you are the death.

-And are you scared of knowing what you came here for? By the time your son reaches the coast, you will be dead.

-I know.

He started to look at the sea with a little smile on his face.

-I didn't remember the smell of salinity, and the beautiful colour of the deep blue sea. Now I know why my wife wanted me to come here, she wanted me to enjoy this beautiful views for the last time. I should have come with her before a last time.

When he looked at the waves there were some beautiful colourful fish banks, fighting the rough sea that was slowly getting quiet.

-My wife really loved the fishes of this sea, she was born to be a sailor, and I loved it too. It is true, it continues to be the second thing that I most love in this life, I can be free here, I've always been free here, but now, I'm not afraid of living, I'm not afraid of dying, I'm not afraid of being myself. Now that I'm looking at death in the eyes, I can say that I've been the luckiest man in this world, I've had a wonderful woman, who was in love with adventures and life, I've had a beautiful son who loves me, and every day is becoming more and more similar to his mother, who has inherited the love for the sea from his parents, and is not afraid of living and dying. I've felt free most of my life doing what I loved and being myself, I've loved a lot, so I'm not afraid of dying, because no matter what happens, I have lived, I have loved and I know who I am.

The sea was really quiet, still, calm, there was no waves, as if it was listening everything he said. The image of the sky melted with the sea by the horizon, the sun was there, smiling to him and giving him all that he had.

Dídac looked at the ashes, and with a sweet and melancholic smile he pronounced:

-My darling, your time has come, you are going to be one with the sea now, and I will be too.

He threw all the ashes into the sea, and contemplated how the wind blew them away until the water and them were united, by that moment, he remembered all of the years that he had been in his house without going to

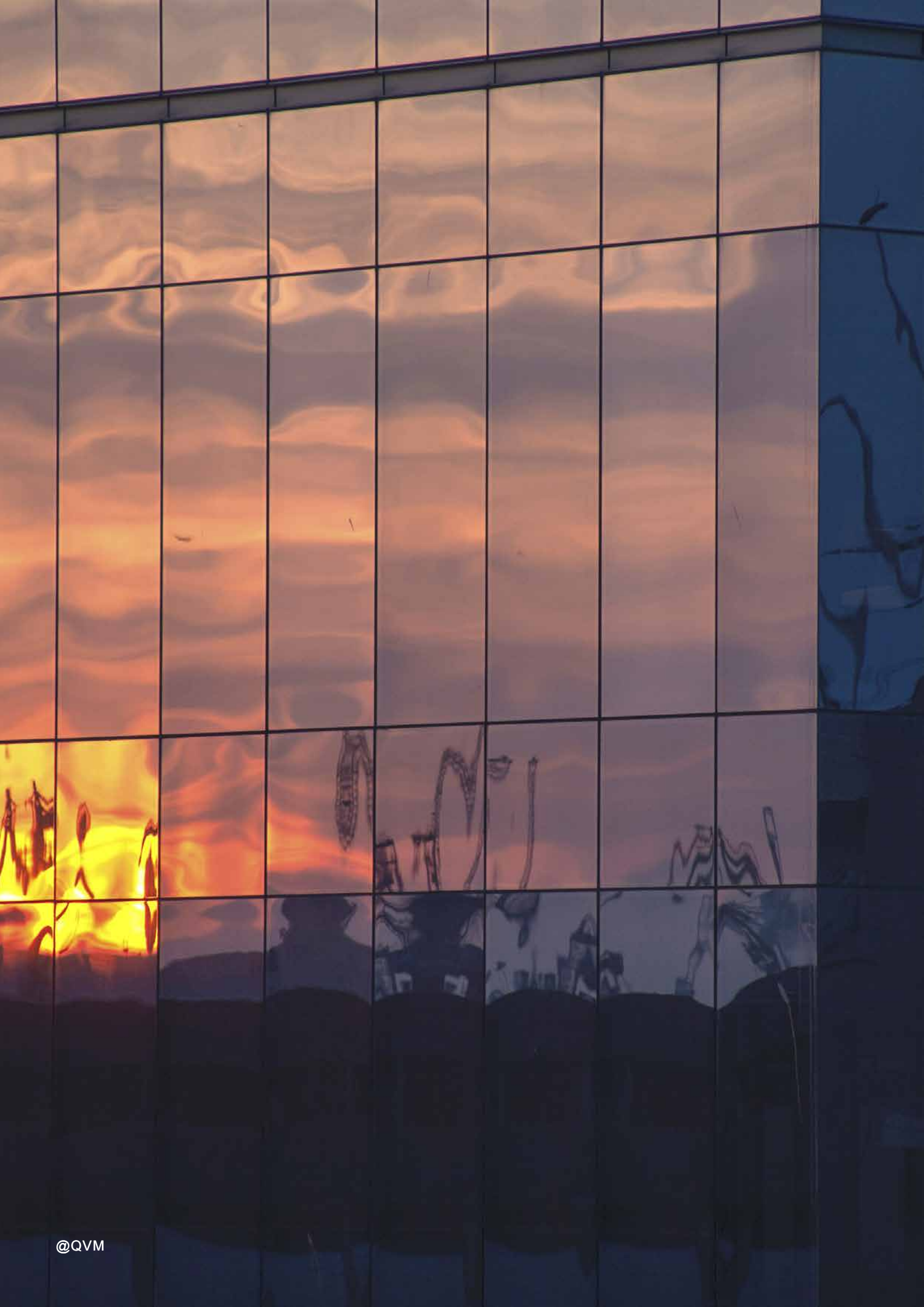
the sea, and all of the years that he had been there, in that place with her wife, enjoying the freedom, the company and the lively coast of Tarragona, plenty of fishermen and merchants. He recalled all of their lives while some tears were falling from his face, then he told his son to go back to the coast, everything was done there.

All the route coming back to the coast, Dídac was staring at the immense sea, with a smile on his face, he was ready.

Eva López Doblado

2n BAT - INS Els Pallaresos, Els Pallaresos

TREBALLS SELECCIONATS

(Per ordre alfabètic de títols)

COM ELS PEIXOS

Era el meu primer dia de treball. Quan vaig sortir de casa la lluna plena encara creava llargues ombres a la verge platja. La meva petita embarcació espetegava amb les suaus onades, que l'espenyien contra el pedregam. El bot, mullat, reflectia colors iridiscent sobre les roques que m'omplien la ment de somnis de riquesa. L'olor de la brisa del matí em va fer saber que havia escollit correctament el lloc on volia passar la resta de la meva vida. La meva família i jo estàvem tips de la ciutat, de l'estrès que provoca el treball constant. Per això vam decidir venir aquí, a la vora de la mar, al costat de la vegetació i amb la pau i la tranquil·litat que ens dona la Mare Natura.

S'albirava el sol sobre l'horitzó com el nen que treu el cap després d'haver comès alguna entremaliadura. Em fascinava observar aquell meravellós moment. Els núvols, amb aquells colors ataronjats, contrastaven amb el degradat entre blaus i rosats que vestien el cel d'alegria. El meu inconscient em va xiuxiuejar que aquell era el moment indicat per sortir a pescar. Mai no hauria imaginat que seria tan fàcil. Encara que mai no havia agafat una canya, vaig tenir molta sort aquell matí. Abans d'instal·lar-nos, havia estat llegint sobre els tipus de peixos que es podien pescar en aquella zona: la vida marina era molt variada. Vaig arribar a casa amb arengades, sardines, tonyines, bacallans i altres varietats de peixos dels quals encara no conec el nom.

—Quina cosa més bona! —va dir la meva dona. Hauries de portar-li algun peix a l'àvia, segur que estarà molt contenta.

Vaig creure que aquella seria una bona idea, i l'endemà em vaig dirigir de nou a la ciutat.

La meva mare sempre havia estat una amant del peix. Era una dona molt sàvia i intel·ligent i sempre plantejava idees innovadores que només ella era capaç d'imaginar. Els seus consells sempre havien esdevingut una ajuda per resoldre problemes i sempre l'havia tingut al meu costat. No va tardar a demanar-me que portés peix per vendre a la ciutat. Al principi, la idea em va semblar una mica precipitada, però sabia que si ella ho deia era perquè hi veia

un bon futur. Després de pensar-hi una estona, i adonar-me de l'esforç que suposava, vaig decidir parlar amb la meva dona. A ella, tot el que deia l'àvia li semblava bé. Deia que a la gent gran se li ha de fer cas, que sempre tenen raó. La seva experiència la captivava, perquè ella desitjava ser igual de sàvia quan arribés a la seva edat.

La setmana següent, després d'haver provat tots els peixos de la zona, i d'haver seleccionat els que es podrien vendre al millor preu, ens vam encaminar cap a la ciutat. Aquell dia en especial era dels més calorosos que recordo. El sol espetegava violentament contra tot el que se li posava al davant, i el vapor que s'aixecava de la mar feia que trontollés l'horitzó, com si fos un miratge. Era un d'aquells dies en què pràcticament no pots obrir els ulls, i necessites una bona visera per veure per on camines. El carro mai no havia grinyolat tant. Les pedres, que destorbaven contínuament la nostra ruta, desgastaven les artesanals rodes de fusta, que xerricaven demanant ser canviades. El peix desprenia aquella olor tan característica, desconeguda per a algunes persones d'alta muntanya. Jo m'asseia davant, dirigint l'ase. La meva dona i els meus fills cantaven cançons per passar l'estona. I per fi, vam arribar a la ciutat. La gent, insistent, preguntava per les nostres experiències a la costa, i prometia comprar a la nostra nova botiga.

En pocs dies érem el tema de totes les converses de la gent de la zona. Persones d'arreu venien a comprar el nostre peix i, a poc a poc, augmentava la nostra fama.

—Ara que ja tenim clientela, podríem tornar a casa i muntar una petita botiga allà, no creus? —va dir la meva dona. Segur que hi hauria gent que vindria a instal·lar-se a la costa.

En allò no hi havia pensat. Creia que hauríem de tornar a moure'ns a la ciutat, i que la nostra il·lusió de viure a la vora del mar s'havia acabat. Però aquella em va semblar una excel·lent idea.

Després de comunicar-ho a tota la gent de la ciutat, vam tornar cap a casa. La botiga va resultar més reeixida del que havíem previst. Gràcies a la comunicació per mar, va haver-hi molts mariners que paraven a comprar peix. Hi havia molts amics que venien a visitar-nos, i de pas compraven alguna cosa. A la gent de la ciutat no li importava baixar a comprar, perquè la qualitat, deien, era sensacional.

En poc menys d'un mes, va haver-hi molta gent que va venir a viure a la costa, ja que volia canviar d'aires. Llavors, ja érem tres famílies les que constituíem aquell petit nou poble.

A poc a poc s'hi instal·laven més persones, cadascuna amb la seva casa construïda de fusta, alguna d'obra. Aviat aquelles pedres de la platja que m'encantava mirar a primera hora de la matinada, semblaven insuficients per als projectes que tenia al cap. Havíem de construir un port, amb el qual facilitaríem l'arribada de nous habitants que vindrien per mar, i augmentaríem la pesca, perquè del que estava segur era que la gent havia vingut pel menjar. Així que vaig demanar ajuda als veïns. Tothom va contribuir en la construcció, perquè aquella era la sensació del moment. La gent ja pensava en el gran poble que es formaria i que ens portaria una època de benestar i prosperitat.

Les fustes, extretes de les diferents varietats d'arbres del bosc que confrontava amb la costa, formaven un llarg camí que s'endinsava en la mar. Vam haver de col·locar pilars, és clar, perquè l'estructura fos estable. Es notava que tot estava fet amb les mans de persones inexpertes, però això li atorgava un aire especial.

En poc temps, ja havien arribat diversos vaixells. La gent del poble havia difós per tot el territori que havíem construït un port.

A partir de llavors, la població va augmentar bruscament. La platja es va omplir de nous habitatges, i el poble es va estendre fins més enllà del bosc que hi havia darrere. Cada vegada se'm feia més costós anar a pescar tot sol només amb una canya. No donava l'abast. Així que vaig decidir fer uns canvis petits, però significatius. Canviaria el meu petit bot per un vaixell de pesca, i utilitzaria una nova tècnica per pescar que no coneixia: la xarxa. A més, diverses persones del poble es van oferir com a ajudants. Aquests canvis van significar molt per al poble. La producció de peix va augmentar i, a mesura que anava passant el temps, nous vaixells s'anaven afegint a la tasca. Era una època de prosperitat.

Un dia que vaig sortir a passejar amb el meu fill, em va plantejar una qüestió.

—Papa, i el peixet no s'acabarà mai? —va dir. Sí que n'hi ha al mar...

—No fill. Així és com ho han fet totes les generacions des que existeix l'home, i així seguirem fent-ho.

Ara sé que aquella frase ha sigut la més errònia que he dit mai.

Després d'un temps, la pesca va començar a minvar. Vam pensar que allò havia estat casualitat, una cosa que podia passar, de la qual no érem conscients.

La producció cada dia anava disminuint, i vam arribar a un punt que pescàvem la mateixa quantitat que quan usava la canya. La gent s'impacientava; no hi havia peix suficient per a tot el poble.

Ja començàvem a preocupar-nos de veritat per la situació. Semblava que el mar estigués mort. A poc a poc la gent del poble marxava, i la nostra il·lusió s'esvaïa amb la seva partida. Les persones només havien vingut per la qualitat de la nostra fauna marina, i ara s'havia esgotat. Tothom estava decebut.

Èdgar Hernández Cortiella
2n BAT – Institut Narcís Oller, Valls

D'OFICI, PESCADOR

Tots els nens de Tarragona que van a l'escola, s'aixecaven cap a les 8, bé, menys jo que m'aixecava una estona abans, concretament 4 hores abans, per veure marxar el pare que es llevava ben d'hora perquè era pescador i havia de sortir a pescar amb la nostra barca, "La Verge del Carme". Mon pare se l'estimava gairebé més que a mi, és a dir, cada dia contemplava per la finestra com el pare baixava pel carrer Trafalgar cap al moll i es reunia amb els mariners que l'acompanyaven en la llarga jornada a alta mar. Tornava al llit i dormia fins a l'hora d'anar a l'escola i a la tarda, en lloc d'anar a casa, anava al moll a esperar el pare a ajudar-lo a amarrar la barca, recollir els trastos i tornar cap a casa plegats. Molts dels meus companys de classe em preguntaven per què anava a esperar-lo i no em quedava a jugar amb ells, i jo els contestava que ho feia perquè volia i no els hi donava cap més tipus d'explicació. La majoria em deien: "jo no el vaig a buscar a la feina el meu pare, perquè treballa de torn de nit a la refineria"; alguns altres deien: "doncs a mi em fa vergonya, el meu pare treballa de professor a la universitat i em fa peresa pujar fins a l'Avinguda Catalunya"; i algun més graciós em deia "i perquè hi vas, total, el veuràs després a casa!" Però bé ells mai van entendre la meva passió per la mar i per la gent que hi treballa, facin la feina que facin, mai van entendre que el mar és una passió i una forma de vida, el somni de nen: agafar un timó i dirigir el rumb d'una nau per realitzar una missió militar a l'oceà Índic; per remolcar algun vaixell avariats en dies de temporal, per transportar alguna mercaderia als antípodes, o simplement, per tornar a port amb caixes de seitó fresc per a la llotja, com era el cas de casa meva.

I per tant, me'n moria de ganes que arribessin les vacances per poder sortir a la mar, per poder llençar les xarxes buides i recollir-les plenes, per poder veure una alba amb les gavines volant baix, per la simple i satisfactòria sensació d'arribar a port i sentir-te protegit de la violència de la mar.

Sempre recordaré arribar a casa tot mullat i fent olor de peix, allò que em deia la mare: "Pere, corre cap a la dutxa!" Sobretot valorava el fet de treballar junt amb el pare, en família, l'orgull i la satisfacció d'aquells bons consells de

mariner.

Un bon dia d'estiu, quan tenia setze anys vàrem sortir el pare i jo a la mar ben entrada la matinada, jo a proa mirant el fosc horitzó i empetit per la immensitat dels vaixells mercants i les grues, adormides i ben amarrades en aquelles hores, i el pare, al timó conversant amb els mariners. Una vegada fora del recinte portuari, vam seguir unes milles nàutiques costa avall i vam llençar les primeres xarxes, vam replegar-les al cap d'una estona i no eren gaire plenes, però bé, vam continuar. Cap a les vuit del matí es va girar una lleugera marinada. La barca va començar a balancejar-se com un gronxador. L'aire que bufava era fresc i les fustes de la nau començaven a grinyolar al ritme de les onades, bé, no era una situació de risc però no era un bon estat de la mar per a pescar. El pare va decidir, recollir les xarxes i tornar a port. El temps començava a empitjorar, segons el meu pare aviat es convertiria en temporal i em va ordenar que entrés a la bodega perquè no prengués mal, jo contemplant des d'una petita finestreta entelada, vaig veure com es trencava una bobina d'aquelles que fan servir per enrotllar la xarxa, jo vaig seguir els consells del pare de mantenir-me en la meua posició. Llavors, un mariner va subjectar la xarxa per tal que no es perdés entre les rabioses onades, en aquell moment, no em preguntis per què, però el pare va voler ser ell qui aguantés la xarxa, va ser ell qui es va dirigir cap a la bobina trencada i li va ordenar al mariner que es fes càrrec del timó per tal de fer el canvi de pressa. Va fer una corredissa tan ràpida que va caure per la borda de la barca després de relliscar, sabent que perdrien la xarxa, els dos mariners es van llençar a l'aigua al rescat del pare i només recordo d'escoltar una veu forta i clara d'un dels dos mariners, no recordo quin d'ells em deia: "Pere, aguanta el timó recte, que no es mogui sobretot. Jo, sense temps per pensar què havia passat, vaig córrer cap al seient del timó i em vaig encimentar les mans en aquell cercle de fusta, mai m'havien suat tant les mans com aquell dia. Mentre els mariners batallaven contra la mala mar per salvar el pare i per fi van aconseguir pujar-lo a popa. Van observar que el pare no parlava bé i respirava força malament, els mariners no van ni tenir temps de fer-li la maniobra de boca-boca ni altres accions de salvament, ja que van anar al sistema de la vella escola. Al final desesperats, el van aixecar i amb la mà li van donar una bufetada seca a l'espatlla, suficient perquè escopís la glopada d'aigua salada que tenia a la gola. Ja ben conscient, el pare va preguntar, què ha passat aquí i els mariners van respondre: "No res ha passat!, no res!, gràcies a Déu estem tots bé". El van dur a la bodega i el van estirar damunt d'unes caixes de porexpan perquè descansés, tot i que ell volia tornar al timó però un fort dolor al genoll li ho impedia. El pare sospitava que en caure havia picat amb una fusta i com s'esperava s'havia trencat la ròtula. Amb aquell dolor

inaguantable li vaig donar una corda perquè mossegués i tragués la ràbia i el dolor per algun lloc i oblidés que la barca estava en mans d'un xicot de setze anys i dos inexperts mariners. Els dos mariners i jo ens vam reunir davant el timó mirant fixament les nostres atemorides cares mentre escoltàvem bufar un fort vent i grinyolar les fustes del casc de la nau. Bé, la intuïció ens deia que el més raonable seria avisar per l'emissora de ràdio, però per la nostra mala sort el temporal havia fet volar l'antena, fent-nos passar a ser ostatges del temporal. Vam decidir dur la barca més arran de costa per guardasalvar-la fins que amainés el temporal, vam anar resseguint l'agitada Costa Daurada per l'altura dels municipis de Salou i Cambrils, en aquell moment rèiem recordant que havíem anomenat a aquell fenomen en primer moment un vent lleuger de marinada, mentre vèiem la destrucció de les façanes litorals tarragonines, la mar havia arrossegat ben endins el mobiliari urbà. Les palmeres del passeig marítim de Salou impactaven contra la proa del vaixell i van fer un forat al casc, per la qual cosa ens entrava aigua, era marró i bruta, plena de deixalles. Vam anar seguint la costa fins a atracar al moll de pescadors i tota la gent espantada per les barques atrapades per la mar que encara quedaven per tornar. En arribar-hi vam abraçar la mare i els meus germans i vam ser feliços de poder tornar a ser a casa. Però la mala notícia va ser que la greu lesió del pare l'impossibilitava a exercir de patró. El pare, resignat, va prendre la decisió que jo passés a ser el patró de la "Verge del Carme" mentre la mare insistia que ens venguéssim la barca i que anés a estudiar a Barcelona amb els meus germans i guanyar-me la vida com tothom, però jo em negava a llençar per la borda, mai millor dit, tants anys d'il·lusió i d'espera per agafar el relleu al meu pare, així que la meva postura va ser irreversible i vaig passar a ser el patró més jove del Serrallo. Dies abans de començar, el pare, portant una crossa en un braç i a l'altra mà la pipa, em va ensenyar a pilotar la nau, ajudat pels fidels mariners. I bé, doncs, amb poca experiència però amb moltes ganes, vàrem partir mar endins a la recerca de bancs de peixos per omplir les xarxes, però no vàrem trobar gairebé res llevat de quatre lluços, però a mesura que vam anar agafant confiança amb l'embarcació, l'efectivitat va augmentar.

Passat un temps quan les coses ja van anar millor, un dia el pare es va sentir disposat a fer-se a la mar junt amb nosaltres, va seure en una cadira de plàstic i va contemplar com treballàvem i ens va començar a donar ordres com si d'una orquestra d'òpera es tractés i va quedar meravellat de la química que teníem entre els tres, i doncs en arribar a port i en descarregar les bodegues plenes de gambes, lluços, llenguados i seitó fresc, em va posar la mà a l'espatlla i em va dir: "Pere, fill meu, com ja saps ara sóc una persona no apta per aquesta vida, entre grans i joves talents com tu, l'únic que em queda ara és l'orgull

TREBALLS SELECCIONATS

---

de comptar amb un fill com tu portant les regnes de la feina i portant al cor aquesta forma de vida, la nostra forma de vida!” Jo vaig començar a plorar com un nen petit i li vaig jurar que mai deixaria perdre tot el que ell m’havia entregat. Jo li vaig respondre entre sanglot i sanglot. “Pare, jo sóc pescador!”

Josep Casellas Ribé

3r d’ESO - Col·legi Mare de Déu del Carme, Tarragona

LA VAN TROBAR SURANT AL PORT

Vaig entrar al jutjat tremolant com una fulla. Era la primera vegada que un dels meus casos havia acabat en judici. Fins aquest moment, tots els criminals a qui havia interrogat acabaven confessant tard o d'hora. Però no la Mireia Llop. Des que la vam detenir en un dels restaurants del port de Tarragona, no havia dit ni una paraula. Teníem proves suficients per a saber que ella havia matat la seva germana i després l'havia tirada a la mar. Nombrosos testimonis asseguraven haver-la vist pels voltants i en la mateixa escena del crim. Però la Mireia era la meva amiga. I les dues sabíem que no li havia fet res de dolent a la seva germana. I em tocava demostrar la seva innocència.

—Puja a l'estrada la Inspectora Tania Fuentes.

Vaig respirar profundament i em vaig dirigir cap allí. Vaig jurar dir la veritat i res més que la veritat. La meva vista es va dirigir per instint cap al meu company, l'Arnau, perquè em dedicués una de les seves mirades tranquil·litzadores. Una vegada van començar les preguntes, el nus del meu estómac es va desfer i vaig parlar amb total claredat. Arribant al final, vaig sentir com entrava l'acusada emmanillada i escortada per dos policies. Vaig evitar parar-li esment i seguir amb les respostes, però un crit m'ho va impedir:

—Assassina! Assassina!

Era la mare de la Mireia Llop, la Laura Caballero, la veritable assassina de l'Alba. Mentre la continuava insultant a crits, es va anar acostant a poc a poc a ella, fent un escàndol tremend amb totes les joies que portava. L'Arnau va actuar ràpid i la va agafar de tots dos braços per a portar-la fora.

—L'Alba està morta per culpa teva! La van trobar surant al port perquè tu la vas matar!—va ser l'últim que vaig sentir abans que el meu company desaparegués amb ella.

Quan ja no tenien més preguntes per a mi, vaig tornar al meu lloc. Em vaig

permetre mirar la Mireia i dedicar-li un somriure. Mentre ella declarava, sí que va parlar. Va admetre estar a l'escena del crim, però va negar haver matat la seva germana. Encara faltava l'autòpsia del cos, per la qual cosa no podíem buscar l'arma del crim i provar la seva innocència. El jutge li va demanar que descrivís tot el que havia fet aquell dia fins al moment de la mort de la seva germana. Ho vaig anotar ràpidament. Van donar la sessió judicial per acabada, i vaig sortir d'allí pràcticament corrent. L'Arnau m'esperava al final de les escales del jutjat. Vam agafar un autobús fins a l'estació, i des d'allí caminàrem cap al port mentre li explicava el que s'havia perdut del judici. Vaig buscar entre els molts vaixells el Sr.Vermell. Era un vaixell casa no gaire gran, però bastant espaiós. El guarda que hi havia vigilant els vaixells ens va deixar entrar sense problemes quan va saber que érem policies. Sobre una de les prestatgeries hi havia una foto de l'Alba Llop al costat de la del seu avi, en Salvador Caballero, en la graduació universitària d'ella. El senyor Caballero havia mort feia poc més de tres mesos, segons havia explicat la Mireia. La Laura i les seves dues filles es reunien una vegada a la setmana des de llavors al Sr.Vermell per a sopar juntes. Era la seva manera d'afrontar el dol.

—Què està passant aquí?—vaig escoltar darrere meu.

La Laura Caballero va entrar al vaixell feta una fúria.

—Bona tarda, senyora Caballero—li vaig dir sense alterar-me ni una miqueta, sabent que això l'enfadaria encara més—investiguem l'assassinat de la seva filla.

—No fa falta cap recerca! Ha estat la Mireia i punt!—mentre la dona ens cridava i feia gestos exagerats amb les mans, les seves joies es movien d'un costat a un altre. I aquest soroll m'estava posant dels nervis.

—Podria, si us plau...treure's les joies?—vaig dir entre dents. El fet que l'assassina estigués increpant-me alhora que culpava la meva amiga gairebé em fa perdre la compostura.

—Això ni de broma! Les he portades tota la vida i no me les trauré perquè vostè m'ho digui!—va emfatitzar les seves paraules assenyalant-me amb l'únic dit que no portava anell.

Sense ganes que la senyora continués entorpint la recerca, vam sortir del vaixell.

L'Arnau i jo ens dirigírem per instint a l'escena del crim, a les escales que hi havia al costat de la font. Allí és on l'Alba va ser assassinada i posteriorment tirada a la mar.

—Quins nassos et porta matar a la teva filla?—va preguntar el meu company pujant al canó—I a més en un lloc com aquest... No ho entenc.

Vaig esbufegar i m'hi vaig recolzar.

—Jo em barallo moltíssim amb el meu fill—vaig dir—però mai li faria mal al meu “ganàpia”.

El meu telèfon va començar a sonar, fent-nos tornar a tots dos a la realitat. El forense tenia bones notícies.

—He trigat gairebé tot el matí, però he trobat la causa de la mort—va fer una pausa per a donar-li més dramatisme—més de vint grams de safrà en el seu organisme.

El safrà en grans quantitats podia ser letal per a l'ésser humà. Deu grams ja eren suficients per a matar a algú. L'Alba Llop havia estat enverinada. Segurament en el sopar amb la seva mare i la seva germana.

—Tania!—va interrompre l'Arnau, donant-me cops al braç—Mira!

Vaig penjar el telèfon i vaig mirar cap a on ell assenyalava: la vora de l'última escala. Alguna cosa brillava. Gairebé caic quan vaig saltar des del canó a la plataforma de fusta per agafar el que tant ens cridava l'atenció. Un anell. Idèntic als que portava la Laura Caballero. Com havia acabat aquí?

Un pressentiment em va assotar al pit. Vaig córrer de tornada al Sr.Vermell i vaig entrar. Havien passat més de quaranta minuts, per la qual cosa la senyora Caballero ja no hi era.

Vaig rebuscar per tot el vaixell. No vaig trobar el que buscava. Cabrejada, vaig donar un cop a la prestatgeria. La foto va caure, i el cristall es va fer miques. La vaig recollir per a posar-la en el seu lloc i un paper doblegat va sortir del marc.

—Arnau!—vaig tornar amb el meu company, que seguia en el canó—he trobat el mòbil del crim!

Desdobleguí el paper i l'hi vaig donar. El testament d'en Salvador Caballero:

Alberto Rubio Giménez, com a notari de l'il·lustre col·legi de notaris de Tarragona, amb número de col·legiat 122888...

Davant meu Salvador Caballero Tomillo, al meu entendre en les seves plenes facultats, llega tota la seva possessió de joies a la seva néta, Alba Llop Caballero.

I qui tenia aquestes joies? Efectivament, la Laura Caballero.

Vaig entrar al jutjat, aquesta vegada sense tremolar com una fulla i vaig buscar el jutge. Després de mostrar-li el testament, van cridar a la Mireia perquè declarés en un judici tancat.

—Què va passar exactament la nit en què van matar l'Alba i per què la van trobar en l'escena del crim?

—Sabia que ho esbrinaries, Tania.

Vaig tornar a somriure a la meva amiga com aquell matí.

La Mireia i l'Alba van anar a sopar aquella nit amb la seva mare al Sr.Vermell. La Laura no va trigar a treure el tema del testament de l'avi. Pensava que tot li ho havia deixat a ella, però l'Alba va confessar en un atac de ràbia que ella era l'hereva de la fortuna. Després del sopar van tenir una forta discussió, i la Mireia i l'Alba van decidir que la millor opció era marxar. Van passejar pel port, i en arribar a les escales, l'Alba va perdre el coneixement i va caure a l'aigua.

La Laura Caballero va quedar detinguda per l'assassinat de la seva filla Alba Llop.

La senyora no va voler confessar, continuava defensant aferrissadament que ella no havia matat la seva filla.

Es va celebrar un tercer judici, en el qual l'Arnau i jo hi assistírem més orgullosos que mai pel nostre treball.

—Crido a l'estrada la Mireia Llop—va dir el jutge.

Però la Mireia no va aparèixer. Aquell mateix matí la van trobar surant en el port.

Andrea Corral Estévez

2n BAT - INS Vila-seca, Vila-seca

RECORDS

Era a la meua habitació, estirat dins del llit, mirant al sostre blanc que no ho era del tot pels anys que devia tindre la pintura; però no m'agradava admetre les pèssimes condicions en les quals es trobava. Podia veure com la llum dèbil del carrer passava per una obertura de la cortina mal tancada. Era allà, estirat, pensant que potser seria l'última vegada que dormiria al meu llit, a la meua habitació. Al matí, havia de marxar, havia d'agafar el meu petit vaixell i marxar lluny, el més lluny possible. No sabia on, només sabia que havia de ser molt lluny d'aquesta ciutat on hi havia viscut tota la vida, seixanta-set anys.

En veure que la son no m'arribava vaig decidir sortir del llit. Vaig obrir l'armari i vaig agafar el meu abric. Amb pas decidit vaig sortir per la porta que, en tancar-la, va deixar anar un grinyol. Vaig baixar per les estretes i fosques escales del pis, vaig sortir per la porta i de seguida em vaig trobar al carrer. Vaig començar a caminar sense rumb ni direcció. Vivia a l'última planta d'un petit pis de tres blocs establert al barri del port. Sempre havia sigut mariner, per això hi vivia. El meu pare també ho va ser i el meu avi i, segurament, el meu besavi, també.

L'aire era glaçat i quan m'arribava a la cara, sentia com es glaçaven les venes, però m'era igual, l'únic que tenia present era recordar-me de tots els moments —tan bons com dolents— que havia viscut en aquesta petita ciutat. Ara que hi pensava, me n'adonava que mai havia explorat altres llocs i que, segurament, m'havia perdut moltes coses per no fer-ho. Intentava imaginar com podia ser viure en una altra ciutat, però no podia: m'era impossible i m'espantava, aquell pensament.

Vaig passar davant de l'església del port, on m'havia casat feia trenta-dos anys. Quins records! Aquell dia em sentia l'home més orgullós i feliç del món. Vaig seguir caminant pel moll dels pescadors, vaig veure totes les petites barques que es movien de dreta a esquerra com si ballessin un vals. Em va venir al cap la primera vegada que vaig pujar en un vaixell. Potser no era la primera vegada perquè, segurament, vaig pujar-hi per primer cop quan només devia tindre uns quants mesos, però era la primera vegada que jo recordava. Tenia set anys, però el record era inoblidable. Estava amb el meu avi i el meu pare i vam fer un petit tomb per

la costa. Sentia com l'aire calent de l'estiu d'aquella tarda assolellada em venia a la cara i m'embullava els cabells. Aquella tarda sentia llibertat, alegria, veia com els peixos —amb els seus colors brillants— nedaven al costat de la barca i jo em preguntava com ho feien; per què ells podien respirar sota l'aigua i jo no?

També em va vindre el record del primer cop que vaig dirigir una barca jo sol. Tenia setze anys. El meu pare estava molt malalt i era un greu problema per a tota la família, ja que era ell qui anava a buscar el peix per a alimentar-nos i qui anava al mercat a buscar els aliments que ens faltaven. Jo, sent el germà més gran, vaig ser qui va anar a buscar el peix aquell dia. Vaig sentir responsabilitat, una emoció que mai havia sentit abans i que no volia sentir. M'agradava ser jove i que ningú depengués de mi. Va ser aleshores que vaig entendre com era la vida en realitat, que la vida era molt diferent del que jo pensava, però em vaig haver d'anar acostumant a aquella idea perquè el meu pare mai es va poder recuperar d'aquella malaltia.

Seguia caminant. No hi havia cap soroll, l'únic que sentia era la dolça brisa glaçada. Sense adonar-me'n vaig arribar al moll de la costa. Vaig poder percebre les gegantines siluetes dels immensos iots. Era el meu somni aconseguir-ne un, i suposava que qualsevol pescador també tenia el mateix desig. Em vaig quedar admirant-los durant una bona estona, mentre recordava quan la meva mare em deia que un dia el meu somni es faria realitat. Em deia que algun dia aconseguiria comprar-me'n un, que viatjaria i faria la volta al món a bord del vaixell dels meus somnis. Però no, aquest somni segueix sent, tan sols, això: un somni.

Amb passos petits, lents i arrossegant els peus vaig arribar a la platja del Miracle. Quants records! Vaig baixar a la platja i em vaig posar a caminar a la sorra. Em vaig adonar que havia sortit de casa amb les sabatilles d'anar per casa i va ser quan també vaig veure que anava amb pijama i la jaqueta a sobre. Em vaig avergonyir del meu aspecte, però no pensava tornar a casa ara per canviar-me. Sentia com els petits grans de sorra, freds, m'acaronaven els peus i les ones del mar feien una dolça cançó de fons. Em va venir al cap la imatge dels meus germans i jo jugant durant els calorosos dies d'estiu. Fèiem de tot. Podíem passar-nos dies sencers en aquest lloc i sempre trobàvem coses a fer: jugar a futbol, a raquetes, ens perseguíem dins l'aigua, observàvem els peixos... fins i tot, algunes vegades, fèiem pícnic amb tota la família i els més grans ens explicaven històries del mar apassionants. Tots eren mariners i tots tenien moltes anècdotes i contes que tractaven aquest tema.

Vaig deixar la platja enrere i vaig seguir el meu camí. El silenci que hi havia ara era preciós, preciós d'una manera misteriosa. M'impressionava com un silenci podia transmetre tanta intriga, tant de suspens i, fins i tot, tanta por. Abans que me n'adonés ja em trobava al balcó del Mediterrani. Les vistes eren precioses. A

l'horitzó es podien veure els grans vaixells il·luminats amb petites llums grogues i blanques que es podien arribar a confondre amb els infinits estels de l'univers. L'aigua del mar semblava tinta de sèpia i no es podia veure on s'acabava i començava el cel. Em vaig quedar mirant aquesta vista durant una bona estona. Em semblava que mai em cansaria de mirar-la. Em va venir un record de fa molt de temps. Aquí, en aquest mateix lloc, és on, per primera vegada, vaig veure la meva dona, amb qui vaig casar-me a l'església del port. Ella també estava gaudint d'aquesta vista i els seus llargs cabells rossos i ondulats volaven amb la lleugera brisa marina, aquell preciós dia de primavera.

Em vaig decidir a seguir caminant. Vaig remuntar la Rambla Nova. No hi havia ningú. Em sentia com una ombra caminant pel bell mig del carrer. Les llums dels edificis, totes, estaven apagades. No hi havia cap cotxe, cap moto, res. Seguia caminant i recordant. Recordava tots els passejos que havia fet en aquest carrer. Totes les vegades que l'havia recorregut. Les vegades que anava amb els meus fills, les que anava amb la meva dona o amb els meus pares, altres vegades amb els meus germans, altres que anava sol i totes aquelles converses i pensaments que vaig tindre mentre el recorria. Mai em podria cansar d'aquest carrer, mai.

Vaig decidir anar a la Part Alta. Vaig anar vagarejant per tots i cadascun dels petits carrers d'aquella part de la ciutat. M'agradava molt anar-hi, per allà. Cada vegada que hi passava descobria alguna cosa que mai havia vist abans, sempre em sorprenia. Aquesta ciutat està plena de secrets que molt poca gent coneix. Vaig recordar les festes majors que havia vist i viscut tots aquells anys, mai me n'havia perdut una. També em va vindre el record de la meva infància. De vegades, els dissabtes a la tarda, jugava a futbol al carrer, amb tots els meus amics, aquí, en aquesta plaça de la Part Alta, on ara em trobava jo. Ens passàvem hores i hores jugant-hi, fins que els nostres pares ens arrossegaven cap a casa. Quan ja l'havia recorregut tota, vaig decidir tornar cap a casa.

Ja eren prop de les sis de la matinada i me n'havia d'anar abans de l'alba. En arribar a casa em vaig vestir amb roba més apropiada. Vaig tornar a agafar les claus i el meu material de pescador i vaig sortir de casa. No volia agafar res més. Qualsevol record d'aquest lloc, d'aquesta ciutat, d'aquesta vida que havia viscut amb la meva estimada, ara morta, podia ser massa dolorós. Just abans de tancar la porta vaig llançar-hi un últim cop d'ull al meu antic pis. Vaig caminar amb un pas precipitat i maldestre cap al port on tenia la meva petita barca de fusta, la que havia heretat del meu pare. La pintura ja estava gastada i no s'assemblava a cap d'aquells immensos iots que jo sempre havia volgut. M'hi vaig enfil·lar. Sentia el moviment relaxant de les ones que em balancejaven. La vaig desamarrar i vaig engegar el motor. Va tirar cap endavant amb un cop brusc, com si ella sí volgués marxar, com

si tingués ganes de no tornar a navegar mai en l'aigua salada d'aquest port.

Vaig procurar no mirar enrere. No volia veure com s'allunyava la meua ciutat. No volia deixar-la. Quan ja era a uns quants quilòmetres de la costa, el meu cap no es va poder resistir a llençar un últim cop d'ull a la ciutat. Tarragona. Ara era encara més bonica que a la nit. Ara la ciutat s'estava despertant. Podia veure com els llums dels pisos, abans apagats, ara s'encenien. Com, a poc a poc, hi havia més cotxes, més motos..., com començava a sentir-se un lleuger murmuri que provenia d'aquella direcció. El cel tenia un color rosat i l'aire encara era fred i humit. A l'horitzó veia com s'aixecava el sol. Em va arribar un raig suau i càlid que em va acaronar la cara com per a consolar-me, però per dins seguia sentint una emoció inidentificable, una sensació que sempre notava quan marxava lluny de la costa, era com un sentiment d'enyorança, de malenconia, de nostàlgia; era un sentiment indescriptible, però que jo ja havia sentit massa cops i no m'agradava. Però ho havia de fer, era necessari: no podia viure més sense la meua estimada al costat, a la ciutat on l'havia conegut, freqüentant els llocs on havíem anat junts i rigut tants cops. Quan vaig tornar a enfocar la vista cap a l'horitzó vaig sentir com una llàgrima relliscava per la meua galta fresca, no la vaig eixugar, la vaig deixar córrer cap al final de la meua barbata i va caure al mar.

Celeste Dainat

3r d'ESO - INS Tarragona, Tarragona

SALVEM EL PORT

Molts dies de l'estiu anem amb la meva família a caminar pel port, a vegades anem a menjar alguna cosa al Serrallo... Però jo sempre tinc el costum d'anar a veure al mar com surten les bombolles que fan els peixos...

Estava com sempre, recolzada a la barana del port al costat de l'aigua. De sobte, sento que algú em diu:

-Has d'aturar-lo!!, una veu tenebrosa, tan fluixa que gairebé ni se sent. Busco d'on ve aquesta veu tan misteriosa, perquè em pensava que estava sola, però l'únic que veig és boira, que ha aparegut misteriosament.

-Fes-me cas, atura'l! El futur de Tarragona depèn de tu...

Torno a sentir la veu; m'espanto encara més... Continuo veient només boira; noto que algú em toca l'espatlla; em quedo petrificada; noto que s'apropa alguna cosa i em diu a l'orella:

-Fes-me cas, atura'l...

La veu no em para de ressonar pel cap. Estic morta de por; l'únic que vull fer és anar tranquil·lament a caminar pel port! Noto unes mans a l'esquena; em comencen a empènyer cap endavant. No sé on em porten... Sento l'olor de l'aigua del mar, la de cada matí, la del port... i si em tira a l'aigua i m'ofego?! Em diu:

-Si no l'atures, aquesta olor de mar mai més la sentiràs...

De sobte, em giro per fugir i veig una gran silueta; és com un robot, i veig que hi ha una persona dins d'aquest vestit, però és una persona diferent... semblava d'una altra època... Em recorre un calfred per tot el cos... Em desperto!! Veig que el coixí està tot mullat; em toco el front i està tot suat... Penso de tranquil·litzar-me: només ha estat un somni, no ha passat res...

Com cada matí em preparo per anar a caminar. Ara els meus pares han anat a mirar si hi ha algun restaurant per menjar avui pel Serrallo i jo, mentrestant, com sempre, vaig a veure els peixos. De sobte, a la meva dreta m'ha semblat veure una silueta. Em giro i no veig res. Estava segura que era la del somni, però en aquest

mateix moment sento molt fluixet...

-Mai més tornaràs a sentir l'olor del Mediterrani... em torna a recórrer un calfred per tot el cos. Sento com si algú m'estigués observant... em dic a mi mateixa: «No ha estat res... són imaginacions meves...» Estic més tranquil·la ja que fa estona que no passa res estrany; de manera que continuo mirant les bombolles que fan els peixos, els vaixells... De sobte, veig una bombolla molt peculiar, una de molt grossa. Mai m'havia semblat, mai, veure'n una com aquesta. M'hi apropo per veure-la i veig aquella persona-robot. És tan estranya que no li puc posar nom; és el del somni!! Volia anar-me'n corrents, però en sec surt una mà que m'estira dels peus perquè no marxi i em diu:

-Fes-me cas, vine amb mi...

No contesto ni em moc, però penso segur que és un somni... M'adono que no, que això que està passant no és un somni: és real. Intento fugir, però finalment la mà em deixa anar i tot el Serrallo, el mar... s'omplen de boira. M'espanto; em començo a posar nerviosa perquè veig que del mar surt la mateixa silueta del somni... Com que no puc fer res, decideixo preguntar-li:

-Què... què necessites de mi?

-Ets l'escollida. Tu ets l'única que el pots aturar...

Em comença a explicar que un home del futur ha viatjat a l'actualitat, i en una fàbrica està fent una mena de menjar per as peixos, que en realitat farà que tots els peixos siguin eliminats, però la gent es creu que és menjar i que millorarà l'ambient del mar, i hi haurà més peixos...

-Ahh!! -li dic- Estàs dient aquella fàbrica que han construït dins del far?? Han fet molts anuncis, i diu que d'aquí a uns dies tiraran el menjar al mar perquè hi hagi molta més vida marítima.

Sense respondre treu una cosa estranya de la seva butxaca i me la dona. M'explica que això és un mòbil del futur. Jo em quedo flipant, ja que no tenia ni pantalla, ni tecles... Em comença a ensenyar fotografies: del mar tot brut sense cap peix... Jo, espantada, li començo a preguntar si tot això era real... Em diu:

- Per això m'has de creure, tots penseu que aquesta fàbrica és una millora per a la Terra, però si aquest menjar el tira al mar, tots els peixos moriran al moment, per això ho has d'impedir...

- I... com... com sé que tot això és real, què m'ho pots demostrar?

-Ja t'ho he demostrat: t'he ensenyat les fotografies... mira amb aquest braçalet

he viatjat ara, a l'actualitat...

Li començo a preguntar que... Per què, per què jo sóc l'escollida, una noia innocent, poruga...

-Pensa: tu ets l'adequada; t'hem estat observant i tu, molts dies, vens aquí a veure els peixos; a vegades, els dones menjar; es nota que t'estimes el mar...

Aquí ja el vaig creure.

-Per impedir que passi tot això el que has de fer és entrar en aquesta fàbrica, sigui com sigui. Jo et dono aquest sac perquè vagis posant tots els pots de menjar de peix que trobis; quan estigui ple el sac i ja els hakis agafat tots, has de prémer aquest botó que veus aquí i automàticament s'eliminaran, però assegura't que estigui tots dins perquè només pots prémer el botó un cop. No et puc dir com és aquest home, ja que en el futur ja està detingut per haver tirat això al mar, però com que dius que hi ha anuncis d'aquest home vol dir que tu ja saps qui és. El que volem aconseguir és que també estigui detingut, però abans de tirar el menjar que fa que s'eliminïn tots els peixos. El millor és que hi vagis ara, queda't aquest mòbil i si et passa alguna cosa, només cal que premis aquesta aplicació. I tornaràs a ser aquí amb mi.

Estava tremolant i a la vegada decidida, per això li dic a l'home:

-Me'n vaig a salvar el futur de Tarragona!!

Però de sobte sento:

-Espera no t'oblidis d'agafar la recepta que sinó ho podrà a tornar a fer...

Em giro i li faig un sí amb el cap i me'n vaig corrents cap al far...

A la fi..., ja he arribat!! Estic trista perquè observo pel meu voltant i veig les meravelloses vistes que hi ha, la quantitat de vaixells que hi ha navegant, l'olor del Mediterrani... i jo tot això no ho vull perdre, com no ho aconseguixi...

M'apropo al far i veig l'home: és el de l'anunci. Vesteix igual que el que m'ha vingut a avisar. Ara ho entenc tot. A la televisió es canviava de roba perquè ningú sospités d'ell...

Entro per una finestra perquè no em vegi, però, de sobte, ensopego i caic damunt d'una caixa plena de menjar de peixos; per sort, no he fet soroll i començo a agafar tots els pots que hi havia... Orgullosa de mi per haver agafat tots els pots premo el botó del sac i automàticament veig com s'eliminen tots... Aixx!! Encara em falta agafar la recepta, començo a buscar i buscar, però tot el temps havia d'estar acotxada i... veig una peixera amb un munt de peixos morts! De sobte,

l'home esternuda i jo automàticament m'espanto i m'aixeco. L'home em veu i em comença a ofegar de preguntes:

- Què fas aquí? Qui ets? Què fas amb aquest sac?...

- No -responc; em quedo paralizada perquè no sabia què fer, i el primer que em passa pel cap és anar corrents cap a ell i agafar-li de la butxaca i fugir corrents. Ho faig! Surto corrents del far i ell darrere meu. Agafo el mòbil del futur i premo el botó de manera que torno al lloc del principi a la barana i aconseguixo fugir d'ell. Torno a ser amb la persona-robot i li començo a explicar molt ràpidament, nerviosa, amb la respiració accelerada tot el que havia passat, ell agafa la recepta i la destrossem. Ell em pregunta:

- Ja l'han detingut?

-No -li responc. No he tingut temps; he fugit corrents!!

Ell em diu preocupat que correm i truquem ara a la policia.

Els policies ja l'han detingut, però no el volen posar a la presó perquè cap persona es creu que ell hagi fet això. De manera que jo els responc que tinc proves... Els policies em porten amb el seu cotxe al far i els ensenyo tota la peixera plena de peixos morts...

Ara ja porta dues setmanes detingut; està condemnat a deu anys de presó. A mi no m'han donat cap recompensa per haver salvat tot això, però per mi, ja és un regal haver sigut l'escollida i la que ha salvat el meravellós port de Tarragona; sense ell no seria jo. Ara ha fet cent cinquanta anys i, per sort, en podrà fer molts més. Això sí, l'hem de cuidar entre tots.

Nuria Gavaldà Solé

2n d'ESO – INS Antoni de Martí i Franquès, Tarragona

TEMPESTA

Ring-ring! Vinga nens, recolliu, ja és l'hora', diu la professora d'arts escèniques. Lia, ha vingut el teu avi a buscar-te'. Lia agafa la seva motxilla i surt de classe. Cada tarda l'avi Manel és l'encarregat de recollir la seva neta a les extraescolars. 'Què farem avui?', li pregunta ella emocionada. Cada dia Lia i el seu avi passen la tarda a un lloc diferent de la ciutat de Tarragona. 'Avui anirem al meu lloc preferit, i segur que també acabarà sent el teu'. Ella, impacient per saber on anirien, insisteix perquè l'hi digui. 'Ja t'hi he portat més d'un cop. El que veurem des d'allí és immens i infinit. És perfecte per desconnectar i relaxar-te. Ja saps on estem anant?' 'Mmm... Al port!'. En Manel li respon amb un somriure i no diu res. Tots dos, agafats de la mà, caminen per la ciutat dirigint-se al destí d'avui. S'aturen en una geladeria molt antiga. Sempre que hi passen la Lia agafa un gelat i el seu avi, orxata. 'Quin gelat vols avui, Lia?' pregunta la senyora de la botiga, que porta una bata brodada amb el nom de la geladeria Dolç Gust i unes ulleres de color rosa i turquesa a conjunt amb la roba. 'Dues boles, una de plàtan i l'altra de xocolata blanca, són els gustos que em queden per tastar' 'Segur que t'encantaran! I vostè, Manel, una orxata?' Ell assenteix amb el cap tot somrient i picant-li l'ullet.

'Ja hem arribat', diu l'avi Manel. Tots dos s'asseuen en un banc del port i miren com arriben els pescadors amb les seves barques. Hi van d'ençà que la Lia era ben petita. Ella mira el seu avi i li pregunta: 'Tu també vas ser pescador, oi, avi? Com és que ara ja no ho ets?' Ell la mira somrient i li respon: 'Sí que ho vaig ser, i durant molts anys... Ara ja soc massa gran i aquesta feina ja no és per mi. Vols que t'expliqui com va ser la meva experiència de pescador?' Lia li respon que sí amb el cap, tot somrient.

'Quan jo era menut com tu, també m'agradava molt venir al port a veure com marxaven les barques al matí i com arribaven al vespre. Quan vaig ser una mica més gran, el meu pare, alguns dies, deixava que l'acompanyés a pescar. Era molt cansat, ens passàvem hores i hores al mar, però m'agradava molt. Vèiem molts tipus de peixos, des de seitons a tonyines. Els meus preferits eren uns de vermellts que sempre anaven en grup per semblar que eren un peix gros i així no se'ls mengessin. Acostumàvem a arribar al port a les vuit del vespre. Allí descarregàvem caixes plenes dels peixos que havíem pescat aquell dia i les deixàvem a la llotja del port. L'endemà al matí els peixaters venien a comprar-los per vendre'ls. Feien

una subhasta, era molt entretingut! Allí em coneixia tothom i sempre em deien: ‘Com va, xiquet, què ens portes avui?’

Mentre l’avi Manel va explicant la història, Lia agafa una poma de la seva motxilla i se la menja. Tot seguit ella l’interromp tot dient-li: *‘I no recordes cap dia que us passés alguna cosa fora de l’habitual?’*. Ell, pensatiu, al cap d’uns segons respon: *‘Oh i tant que sí, aquell dia mai l’oblidaré... Era un dia solejat d’estiu i feia una brisa suau. La barca es movia per les petites onades del mar, però gairebé no es notava. Aquell dia la pesca va anar molt bé i la calor no ens va molestar gens. Al cap d’unes hores el cel es va ennuvol·lar i s’anava ennegrint. Vam decidir tornar cap al port més aviat de l’habitual, ja que cada vegada les onades eren més grosses i feia més vent. Les piles de caixes amuntegades van començar a caure i hi havia peixos repartits per tot el terra de la barca. Els vaig tornar a posar dins les caixes i vaig seure a sobre perquè no en caiguessin més. Cada cop feia més mal temps. Tenia por, però el meu pare m’intentava tranquil·litzar dient-me que les tempestes d’estiu duren molt poc i tornaria a sortir el sol en un tres i no res. El vent i les onades ens impedièren avançar cap al port. De cop i volta va començar a llampegar. Jo em vaig ajupir tot tapant-me les orelles mentre el pare seguia lluitant per arribar al port. Un llamp va caure sobre la barca, em vaig espantar molt, vaig tancar els ulls molt fort i quan els vaig tornar a obrir el pare ja no hi era. Ràpidament vaig aixecar-me del terra i vaig començar a cridar-lo tan fort com podia. El llampec l’havia fet caure de la barca. En veure’l al mig del mar, sense pensar-m’ho ni un segon, em vaig llançar a l’aigua per ajudar-lo. Les onades eren molt grosses i m’era impossible arribar a on era ell. Vaig mirar al voltant per demanar ajuda, però ja no quedava cap pescador amb la seva barca’*.

La Lia, amb la boca oberta, el va tornar a interrompre: *‘Uau! Que valent avi, quina por devíeu passar... no m’ho puc ni imaginar’*. En Manel la mira i li diu: *‘Doncs això no és tot, Lia... Jo nedava desesperadament per arribar fins al meu pare, però al cap d’uns segons ja l’havia perdut de vista. Estava sol enmig del mar fosc i mogut, ni tan sols sabia en quina direcció es trobava el port! De cop i volta vaig sentir un soroll molt estrany que s’apropava a mi, no sabia què era i encara em va espantar més. Veia una llumeta que cada vegada era més a prop; era una barqueta. Vaig començar a cridar i aixecar un braç perquè em veiessin. Em van tirar un flotador de color taronja i finalment em van pujar a la barca. Vaig treure molta aigua per la boca, i quan ja vaig poder parlar vaig dir als dos nois que m’havien rescatat: ‘El meu pare, on és el meu pare?’ Un d’ells em va tapar amb una manta tot dient-me: ‘No ho sabem, però el buscarem i el trobarem, no et preocupis’. El següent que recordo és quan em vaig despertar l’endemà al meu llit de casa. Hi havia la mare al meu costat i m’acariciava la cara’*.

Lia, fascinada per la història, li pregunta: *‘I el teu pare on era? El van trobar?’*. En Manel fa un sospir i, posant-li la mà sobre la cama, respon: *‘No, Lia... des d’aquell*

dia no vam saber res més del meu pare. Segurament es va quedar per sempre més al mar amb els peixets, a on més li agradava estar' 'Però aquells nois et van dir que el trobarien segur!' 'Ja, Lia, però a vegades els adults diem coses només per tranquil·litzar-nos'. La Lia, amb la mirada baixa, abraça ben fort el seu avi i li diu: 'Per això t'agrada tant venir al port?' 'Sí, sé que ell és aquí i sap que venim sovint a veure'l'.

La Lia i l'avi Manel s'aixequen del banc i, agafats de la mà, marxen cap a casa. *'Fins demà, besavi Manel',* diu la Lia.

Mar Guarch Barberà

2n BAT – Institut Narcís Oller, Valls

UN DISSABTE

Em desperto. És un dissabte qualsevol. Vaig a dir bon dia als meus pares i als meus germans bessons, l'Anjo i el Natber que avui volen anar a jugar amb els seus amics. Jo no hi aniré perquè és molt lluny i em fa peresa. Decideixo anar a fer un tomb.

Surto de casa, començo a nedar i em trobo al meu amic Timar, un company d'equip de l'esport que practiquem a l'escola. Em diu que va a les roques del port a veure si els humans li tiren una mica de pa. M'està bé acompanyar-lo. En arribar-hi comencem a menjar les molletes que trobem i, de sobte, en Timar comença a tossir. No pot respirar. Espantat li dono uns copets amb l'aleta al llom i aconseguixo que tregui el que l'ofegava: una boleta platejada molt dura. Quin ensurt! Ja tornava a ser culpa dels humans. Estic cansat que la gent llenci brossa per tot el mar. La gent només pensa en ells i no en el fet que també hi viu algú allà on tiren el paper d'alumini de l'entrepà que es menjaran ben tranquils. Al final, quan ja no hi siguem, la gent es preocuparà, però serà massa tard.

Marxem del port i segueixo nedant sol. M'ho passo molt bé passejant tranquil, sense que ningú em molesti, pel mig del mar, fins que aconseguixo arribar a la Dragonera. Com més hi vaig, més m'agrada. És un vaixell que va ser enfonsat expressament per a nosaltres, per crear més fauna. Fa 65 metres d'eslora i impressiona només de veure'l. Mai m'he atrevit a entrar a les seves fosques bodegues. Com sempre, me'l miro des de fora, entro al pont de comandament per una porta i surto per una finestra; em passejo per la seva coberta fins a proa per deixar-me caure fins al fons marí i marxo. Però avui faré una excepció: hi entraré, tot i que la mare sempre em diu que no hi entri. Començo a entrar cap a la foscor i m'enredo en una bossa de plàstic.

***

Em desperto. No és un dissabte qualsevol. Vaig a dir bon dia als meus pares i als meus germans bessons, el Joan i el Bernat que avui van a jugar un partit d'handbol. Jo no hi aniré perquè avui he de fer la meva primera immersió a la Dragonera, amb el meu amic Martí.

El passo a buscar per casa seva i ens dirigim cap al port. Allà ens trobem amb l'instructor que ens deixarà tot l'equipament necessari. Ens anem preparant. Primer el vestit de neoprè i els escarpins. Després muntem l'ampolla amb l'armilla i els reguladors i comprovem la pressió de l'aire. Ens col·loquem els pesos a la cintura i ens carreguem l'ampolla a l'esquena amb l'armilla. Només ens queda agafar les aletes, el tub i les ulleres que ens posem quan ja som a tocar de l'aigua. Nedem una estona per sobre del mar fins que decidim començar la immersió cap a la Dragonera. Estic una mica neguitós perquè no sé què em trobaré. Quan ja he baixat uns metres començo a veure la silueta d'un vaixell. Em sembla immens. L'instructor ens indica que anem baixant fins a deixar-nos caure de genolls a la seva coberta. A la meva esquerra veig el pont de comandament, a la meva dreta es veu el final de la proa. Després de bussejar una bona estona pels tombants del vaixell anem fins a l'entrada de les bodegues i em sobta una cosa molt estranya: hi ha un petit peix que no es pot moure, que està mig enredat en una bossa de plàstic. Penso que ja és mort i no li dono gens d'importància. De sobte, quan ja estem marxant i em quedo sol em sembla sentir una veu que em crida... però és impossible, estic a gairebé 20 metres sota l'aigua. Miro per últim cop aquell gran vaixell i quan estic a punt de començar a pujar torno a sentir la veu que em demana ajuda. Decideixo donar una ullada, no fos cas que algú hagués posat un altaveu especial sota l'aigua, però l'única cosa que veig és el peix. M'hi apropo per veure si potser és viu i el trec de la bossa on s'ha enredat. En sortir comença a nedar amb dificultat i sense saber on anar. Segur que està molt espantat. Li ofereixo una mica de menjar que porto per veure si es relaxa una mica. Mossega una molla i em respon amb un "Gràcies"... però com?, l'entenc!, si jo sóc un humà i ell un peix?"

Estic parlant amb un peix sota l'aigua. No sé ben bé què dir ni què fer fins que m'explica que pot parlar amb mi perquè a l'escola els van ensenyar a utilitzar els nostres sons. Estic tan sorprès que vull anar de pressa cap a la ciutat per explicar-ho a tothom. El peix, però, en veure les meves intencions m'explica que és una cosa que no es pot saber, que és un secret, perquè, si se sabés, els humans vindrien a buscar-los per fer-los preguntes i proves. Ho entenc, però no em puc quedar així... un peix m'acabava de parlar! Li demano que vingui amb mi a casa meva, que li compraré una peixera o el que calgui. Ell, però, no ho vol de cap manera, perquè té una família i moltes altres coses per fer. Jo hi insisteixo; no el puc deixar marxar tan ràpidament. Se m'acaba l'aire i els meus companys es preocuparan si no començo a pujar. Al final accepta venir amb mi, però amb dues condicions: la primera que no li expliqui a ningú que els peixos poden parlar i la segona que l'endemà l'hauria de deixar retornar al mar.

Ja estem tots dos pujant: ell molt més ràpid que jo, però no passa res perquè faig el que es pot. En arribar a la superfície el poso a la bossa de plàstic on s'havia enredat i l'amago per tornar amb ell cap a casa.

Passem tota la tarda parlant sobre les nostres vides, de les diferències de viure al mar o a la terra. M'explica com n'està de cansat que està dels humans, de com embruten el mar i que ningú faci res per canviar això. Li dic que sí, que s'explica molt a la gent que no han de llençar brossa al mar, però que no tothom en fa cas.

Ja és l'hora de sopar i encara continuem tots dos parlant tan tranquils: ell dins la peixera i jo assegut en una cadira. Decidim que soparem els dos junts: ell un menjar per a peixos que havia comprat i jo una truita a la francesa.

Després de sopar torno a pensar que, ben mirat, és molt estrany... qui els havia pogut ensenyar el nostre llenguatge a sota el mar? Allà on no et sents, on només pots sentir sorolls. Al final m'he decidit a preguntar-li; ho tenia al cap feia un bon estona. Li deixo anar la pregunta i rebo la seva resposta:

- És molt senzill, ho vam trobar en un llibre que us va caure al mar. Almenys així s'explica a l'escola.

- Com? També sabeu llegir?

- Doncs sí...

Prefereixo deixar-ho així. El seu somriure em diu que no en trauré res de clar. Ja és tard; estic cansat i necessito anar a dormir perquè l'endemà he de retornar el meu nou amic al mar. Ha de tornar a casa seva. Demà serà un altre dia... Ens diem bona nit i ens posem a dormir.

Em desperto i miro el rellotge: encara no són ni les 7 del matí. Surto del llit i vaig a veure el meu amic peix. També està despert i m'explica que els peixos van a dormir molt tard i es desperten molt aviat, que no necessiten dormir massa estona.

No hi està bé en aquella peixera; així que ja és hora de tornar-lo al mar. Jo no vull; ens hem fet molt amics, però el seu lloc és el gran mar mediterrani, el mare nostrum, i no aquella petita peixera...

Com que m'ha dit que no vol res de menjar per esmorzar jo em bec un got de llet en un moment, em vesteixo, agafo el cotxe i anem cap al port. No parlem, no sabem què dir. Estem els dos molt tristos perquè ens hem fet molt amics en molt poc temps i ens hem de separar.

Ja hi som. Avui agafo la barqueta de pescar del meu oncle Pepet i poso rumb cap al lloc on es troba enfonsada la Dragonera. Uns minuts més tard ens aturem al costat de la boia que la senyalitza. M'acomio del meu amic peix, el meu nou amic peix, i quedem que cada mes els dos farem cap en aquest lloc

per veure'ns i xerrar una estona de com van avançant les nostres vides. L'agafo amb molt de compte i el deixo anar dins l'aigua; ell em dóna un copet d'aleta al palmell de la mà i em diu:

- Fins aviat, amic meu!

Marçal Moncusí Cunillera

2n d'ESO – INS Antoni de Martí i Franquès, Tarragona

XOF!

Ara us explicaré una de les aventures més angoixants que probablement m'ha passat mai.

L'estiu passat vaig anar unes quantes setmanes amb unes de les meves millors amigues: la Carme, la Maria i la Sol, al casal d'estiu Nàutic, que és un espai on es fan diverses activitats aquàtiques al port de Tarragona.

Ens ho vam passar molt bé, vam conèixer molts nens i nenes i vam fer diferents activitats entre d'altres rem, vela, regates, etc.

En la segona setmana de casal les meves amigues i jo vam decidir pujar en un vaixell que ens havien dit que, suposadament, era impossible que es pogués bolcar, tot i això, encara teníem una mica de por, ja que cap de nosaltres mai havia navegat. Per aquest motiu vam decidir que ens acompanyés un monitor nostre molt simpàtic, l'Aleix Martí, que sempre ens estava fent bromes i ens explicava acudits molt divertits.

També ens van acompanyar al viatge els nostres germans grans: en Pau, el germà de la Carme; en Mario, el de la Sol, i per últim el Daniel, el de la Maria. Estan una mica tocats de l'ala i ells ja en saben molt de navegar, ja que per a ells no era el primer any que anaven a aquest casal.

Ja feia una estona que el Mario, el germà de la Sol, estava portant el timó quan l'Aleix va voler portar-lo per fer-nos la guitza, és a dir, per fer de les seves un altre cop, sabent que aquella barca no podria caure de cap manera, perquè amb tots els anys que portava al Port, mai cap persona l'havia bolcat, el que feia era anar molt de pressa perquè ens mulléssim i quedéssim totes xopes amb la freda que estava l'aigua.

Els nostres germans i ell no paraven de riure fins que, de sobte, sense adonar-nos-en ens vam ficar masses cap a un costat, i a l'altra banda només es va quedar en Pau, el germà de la Carme i el més esquifit de tots els qui estàvem a la barca.

Quan ens en vam adonar, ja era massa tard i érem tots a l'aigua. Em vaig emportar un fort ensurt, ja que em va caure la vela al damunt i això va fer

que no pogués sortir de l'aigua, perquè pesava massa i vaig haver de passar uns instants sense respirar pensant-me que no podria sortir d'allí. Quan vaig poder treure una mica el cap de sota l'aigua per respirar i tornar a agafar aire per aguantar una estona més allí sota, vaig veure la sortida, per on s'acabava la vela que no em deixava sortir.

Quan per fi ho vaig aconseguir, vaig veure que a fora ja hi eren tots menys la Carme, que encara estava dins l'aigua. Vaig decidir anar-la a buscar, ja que ningú d'ells la veia; també van ser moments d'angoixa, ja que perdre una de les meves millors amigues seria molt trist, per aquest motiu no m'ho podia permetre. Uns instants més tard vaig veure que també estava a sota de la vela i per aquesta raó ells no la podien veure.

Vaig agafar molt d'aire, vaig enfonsar-me; em va veure i va fer un somriure pensant-se que ja estava tot fet, donant per suposat que jo la podria treure d'allí sota, això em va ficar més nerviosa, ja que ella confiava plenament amb mi i si no ho aconseguia, sentiria una sensació de culpa la resta de la meva vida. Això va durar uns instants, ja que vaig pensar que si no ho intentava de pressa, no podria, perquè ja feia una bona estona que estava sense respirar. Li vaig estirar la mà, vaig fer un últim esforç i vam aconseguir sortir. En treure el cap de fora de l'aigua els vaig veure a tots, amb cara de patiment, i quan ens van veure a la Carme i a mi, no s'ho podien creure, ja donaven per suposat que no podríem sortir.

Ho vaig passar molt malament aquells moments d'incertesa, però, després de tot, sabent que tot ha sortit bé i que ningú ha pres mal, em sento bastant afortunada d'haver "salvat" una de les meves millors amigues i també em va semblar molt agradable el moment en què els meus amics i amigues van veure com vaig rescatar a la Carme, sabent que potser no ho podria aconseguir.

Tots em van agrair molt l'acte que vaig fer, però sobretot la Carme, evidentment, en Pau, ja que ell quan va veure que la seva germana era qui encara no havia sortit de l'aigua ja es va ficar a plorar desconsoladament i l'Aleix, ja que ell era qui tenia la "culpa" de tot el que estava passant i també perquè estàvem sota a càrrec seu.

Per sort, la resta de monitors no es van adonar, perquè si no segurament l'haguessin despatxat i ens quedaríem sense el millor monitor del casal.

Finalment, per sort, tot va acabar bé. En arribar a la costa els vam explicar a la resta d'amics i amigues, ells tampoc se n'havien adonat. Al principi ningú s'ho creia, normal, perquè una experiència com aquesta és difícil que passi, o, en el nostre, cas és difícil que torni a succeir.

Posteriorment vam marxar perquè ja era l'hora de plegar; vam anar a dinar a casa de la Sol i el Mario; els vam explicar el que ens havia passat amb la barca als nostres pares i no s'ho podien creure tampoc. També els vam explicar el que vaig fer per la Carme i em van felicitar, i la seva mare m'ho va agrair molt i a canvi d'allò ens va convidar a tots a casa seva a sopar i dormir. Ens ho vam passar molt bé després d'un llarg dia.

L'endemà, va coincidir que era el nostre últim dia amb què el casal celebrava els seus cinquanta anys. Vam fer diverses activitats dedicades aquell dia, però el més especial va ser que en comptes d'acabar-se a les 14:30 h s'acabava a les 21:00 h.

Quan ja eren les 20:00 vam pujar tots en una barca. Tot anava molt bé fins que, de sobte, va començar a ploure, com que cada cop plovia més els monitors van decidir suspendre l'activitat.

Ens va saber molt de greu a tots, ja que ens ho estàvem passant molt bé i perquè ja era el nostre últim dia i el vam haver d'acomiar d'aquella manera. Però de totes maneres aquelles setmanes van estar plenes de diferents aventures que mai oblidarem i esperem que l'any que ve es torni a repetir, però sense bolcar cap barca. Encara que en el fons tampoc va estar tan malament, tan sols van ser uns instants d'angoixa i preocupació, perquè quan alguna cosa surt bé gràcies al teu esforç sempre té una recompensa. No cal que sigui gaire gran per sentir-te satisfet, només amb les mostres d'agraïment de la gent més propera ja és un gran mèrit per mi.

Maria Altés

2n d'ESO – INS Antoni de Martí i Franquès, Tarragona